

BØRGE

NR. 8 • TORSDAG D. 6. OKTOBER 1966 • 2,50 KR. (INCL. OMS)

JOHN MAUS (The Walker Brothers)

Foto: KURT KJÆRSGAARD

BØRGE udgives hveranden torsdag af forlaget Public Center A/S.

Tryk: Danish Packing A/S.
Farvereproduktion: W. Andersson Offset
Sats og reproduktion: Dystan Reklame.

Redaktion og ekspedition:
BØRGE, Absalonsgade 5, København V.
Tlf.: (01) 21 11 44
Chefredaktør: Erik Haaest (ansvh.)
Annoncechef: Sidney Knights
Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt tekst og billedmateriale. Eftertryk uden kildeangivelse forbudt.

BØRGE er tilmeldt Dansk Oplagskontrol pr. 30. 6. 1966.

Bladet trykkes i øjeblikket i 60.000 eksemplarer.

INGEN GRAVSTEN TIL BØRGE

Der lød mange skeptiske røster, da vi for knap fem måneder siden begyndte at lave BØRGE.

Mange sympatiserede med os, men tvivlede trods alt på, at det ville gå. De vidste, at vi ikke havde mange penge — en forbistret vigtig ting, når et nyt dansk 14-dages blad skal etableres.

Andre gned sig skadefro i hænderne og sagde: — Ha, den klarer de aldrig. Også de skadefro vidste jo, at vi ikke havde de millioner, som normalt skal til for at starte et blad. Men VI troede på BØRGE.

I dag kan vi glæde vore venner og ærgre de skadefro med at sige: Det gik! Og det gik godt! Med et sideblik til BT's netop afsluttede novelle med titlen »En gravsten til Børge« kan vi sige: Der blev ingen gravsten til BØRGE.

BØRGE blev succes. Ungdommen har sluttet op bag os og selv ført beviset for, at man kan lave et nyt blad, når blot man ikke slækker på kravet om kvalitet.

Unge af i dag vil have besked om de ting, som interesserer dem. De vil se artikler og billeder, reportager og meninger serveret på en voksen måde. Unge af i dag lader sig ikke spise af med ligegyldige farvebilleder, barnagtig pladder-pladdersnak, gamle nyheder, blå-i-øjne-konkurrencer og sære krumspring, som visse ældre forlagsdirektører tror er sagen for at få ungdommen til at »hoppe på limpinden«.

Med dette nummer af BØRGE fører vi beviset:

Fra et trykoplæg på 54.000 eksemplarer pr. nummer sætter BØRGE fra i dag trykplaget op til 60.000 eksemplarer. Fra 32 sider sætter BØRGE fra i dag sidetallet op til 48 og antallet af farvesider stiger fra 8 til 16.

Papiret er blevet dobbelt så godt. Der er dobbelt så meget stof, dobbelt så mange nyheder og dobbelt så mange billeder.

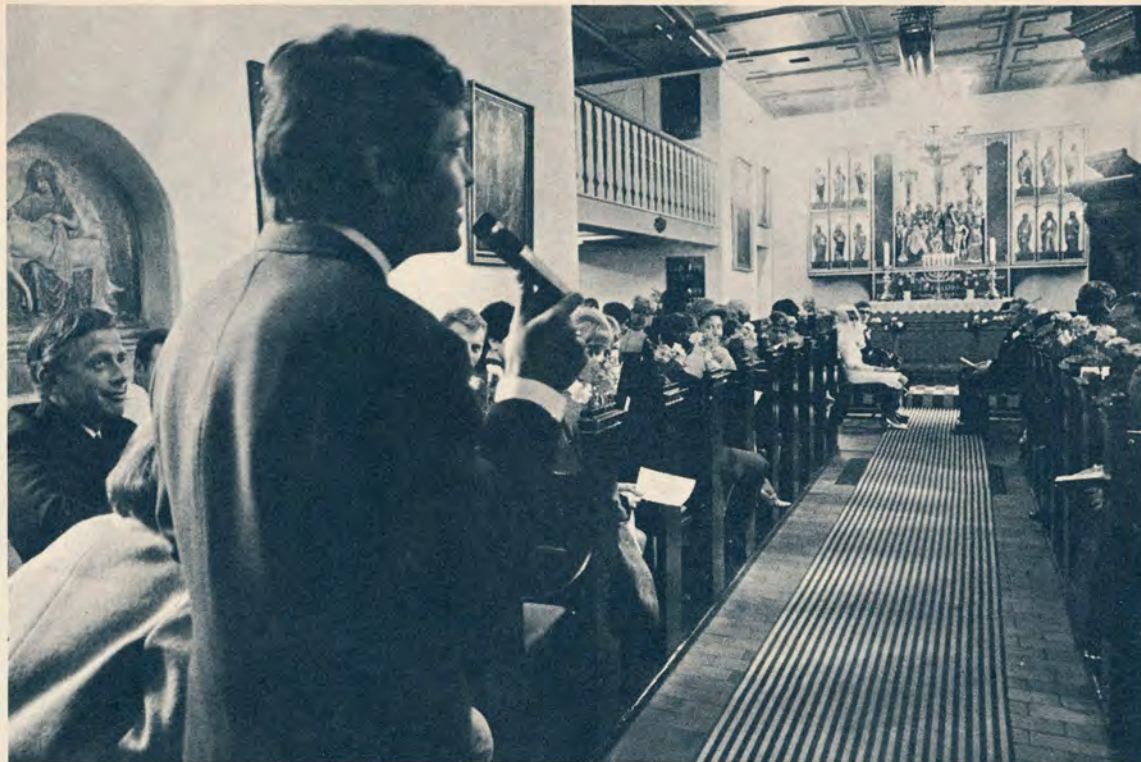
Men prisen er den samme.

Vi på Børge siger tak til læserne, hvem vi ene og alene kan takke for, at dette har været muligt. I har vist jer den tillid værdig, som vi hele tiden har haft til jer.

Vi vil stadig bestræbe os på at gøre BØRGE bedre og bedre. I kan hjælpe os. Fortæl jeres kammerater og venner om BØRGE.

Jo flere BØRGE, der sælges — des bedre blad kan vi lave til jer.

Med venlig hilsen
BØRGE

John Andersen synger »Belinda« fra pulpituret. Til venstre for sangeren ses gruppens manager John Illum.

Der gik et gisp gennem Hvidovre kirke forrige lørdag. Man var midt i en bryllupshøjtidelighed. Brudgommen: Thim Madsen, singleguitarist i The Rocking Ghosts. Bruden Marianne Ravn, 19 år.

Netop som bryllupsgæsterne ventede en salme fra orglet, lød helt andre klange fra orgel-forhøjningen: Med fuldt tryk på elektriske

guitarer og trommer klang melodien »Belinda« gennem kirken. Det var kammeraterne i Rocking Ghosts som med præstens specielle tilladelse havde fået lov at bringe denne særprægede hilsen til deres kammerat. Thim Madsen er komponisten bag »spøgelsernes« store succesmelodi, og selv om hans forlovedes navn er Marianne, ved hele fa-

milien, at han i sin tid skrev »Belinda« netop til hende.

Thim og Marianne fik tårer i øjnene og en klump i halsen over denne udsædvanlige bryllupsgave. Efter sangen, trådte præsten frem foran alteret og de to unge gav deres ja til hinanden.

Udenfor kirken tog kammeraterne opstilling med guitarer og trommestikker løftet som æresport,

Herover: »Spøgelserne« spiller i Hvidovre kirke. Herunder ses brudeparet mellem (fra venstre): Brudgommens mor, brudens morfar, brudens mor og deres manager John Illum. Til højre: Højdepunktet på brudevalsen.

Spøgefuldt bryllup

*Kammeraterne i Rocking Ghosts spillede
pigtråd i kirken, da singleguitarist*

Thim Madsen fik sin »Belinda«

da brudeparret trådte ud af kirken.

Der var tillykke-hilsen, knusning af familietårer og glade smil, før de nygifte tog til fotografen og senere sammen med familien til bryllupsfesten.

Hen på aftenen forlod de to unge festlighederne for at rykke ind i deres lækre, moderne lejlighed på Roskildevej i Valby.

Thim og Marianne traf hinanden i restaurant »Giraffen«, hvor hun var fordanser. I øvrigt spiller »spøgelserne« i Giraffen mandag-torsdag i de næste tre måneder. De holder dog en kort pause i november, idet de er inviteret så langt mod nord som til Lapland til den årlige renslagtningsfest, hvor de skal deltage i de private ren-gilder.

Kammeraterne i Rocking Ghosts dannede spalier foran kirkedøren (herunder). Til højre det højtidelige øjeblik, da Thim bar sin kone over dørtærsklen.

SEX

I

ZIG

ZAG

Ingela Brander, Dansk-svensk sex- og saxbombe, skal på USA-turne i efteråret. Hun er inviteret af 15 amerikanske forskningscentre for elektro-teknik. De amerikanske studerende har hørt om den lyshårede saxofonpiges fortid som elektroingeniør. Hun tog eksamen som Sveriges yngste ingeniør allerede som 17-årig, uden dog at være forfaldet til el-musikken. Hun spiller fortsat mere på sax' og sex end på volt og ampere.

Med sin saxofon under den ene arm og sin manager Fritz Ruzicka under den anden har hun i flere år turneret i Europa.

I Tyskland har hun haft grammofonsucces. Sidst har hun indspillet en tysk plade »Hand In Hand« med Johnny Reimar.

FOTO: BENT REJ
MODEL: INGELA BRANDER
TØJ: NYHAVN 13 & 17
TEKST: FRANTZ SECHER

Vise- sang erne

Ved siden af, at Tivoli i år lukkede pigtråden ind, gjorde det et andet gode: Man lukkede også folkemusikken ind. I Cabaret la Blonde's eksklusive lokaler rykkede de spraglet klædte, aparte tænkende folkesangere ind. Man kaldte stedet »Vise Vers Huset«.

Per Dich, Cæsar, Cy Maria & Robert, Paul Dissing og alle de andre fik i snart 4 måneder »bragt deres budskab ud til menneskene« gennem deres folkesang.

Selvfølgelig måtte vi ind og se gitterne.

Vi fandt lejligheden passende da Sonet skulle lave en ny LP i deres »En aften i....« serie. Efter lang tids søgen fandt vi aftenens vært Thøger Olesen, der bød os til bords med en håndbajer.

— Hvad er dit indtryk af jeres sæson-folkeklub her?

— Allerede fra den dag, vi fik tilsagn om lokalet havde vi troen på det. Det har vist sig at holde stik. Det har været en stor succes.

— Et sted som dette er vant til et mere eksklusivt publikum...

— Næ, må jeg nu be' om salon-tonen! Vort publikum mangler intet som helst i retning af det eksklusive. Der solgtes lige så mange pariserbøffer i år som sidste år.

— Per Dich havde du valgt som din musikalske »Højrehånd«. Var det den rigtige hånd?

— Jeg tror ikke, jeg kunne havde valgt en bedre mand. Han har været en uvurdelig hjælp for mig, og sørget for at programmet var helt på toppen.

— Man har med glæde bemærket at I også har ladet komplet ukendte talenter træde deres debutskridt på scenen her.

— Der er flere af disse talenter, man kommer til at høre mere fra i løbet af vinteren, det garanterer jeg for. — Kommer I igen til næste år.

— Ja, vi har allerede på nuværende tidspunkt forhandlinger i gang med Tivoli.

Så pludselig rullede lavinen. Man kunne bestemt ikke klage over afveksling i programmet. 12 solister og grupper afløste hinanden, kædet

sammen med små hyggelige kommentarer fra Per Dich.

Selvfølgelig kan man ikke synes om det hele, smag og behag er nu en gang forskellig. Jeg hæftede mig i første del af programmet især ved en gruppe som »Trip, trap og Træsko« samt en ung dame der under navnet »Trille« sang sig ind i de flestes sjæle. Hun er efter min mening den skikkelse herhjemme, der kan overtage Joan Bæz' rolle som vor kvindelige folkesanger nr. 1. Noget virkelig professionelt:

Cy Maia & Robert, der er så internationalt tilsnit, at vi snart skal til at passe godt på dem. Hvor er de dog dygtige.

Da Per Dich, (billedet), fik sin »BØRGE« som årets folkesanger var der nogen mudren ude i kredsen. Per førte bevis for at det så absolut var berettiget. Han er simpelthen så hårfin i sin satire, at man har aldrig hørt mage, men jeg vil også tro at hans intelligens ligger op omkring de 200.

Mogens Brems, gammel rotte i faget, fik på en malende måde folkesan-

gen op på det kulturelle højstade, hvor den bør rangere.

Så gu' er Cæsar, (billedet med ryggen til), folkesanger, og han skal nok få sit publikum enten på den ene eller den anden måde.

Fordi en mand er blevet brandpopulær, behøver han jo ikke at være blevet dårligere. Det er desværre en anskuelse, mange kritikere er begyndt at hælde til.

POUL DISSING, (billedet), er dygtig, og han er speciel, ikke mindst det sidste har stor betydning. Lægge sin sjæl i f.eks. en gammel Carl Alstrup-melodi vil virke absurd for nogen, men ikke for »Polle«.

Inden længe står han, som Donovan og Dylan, som et forbillede for folkemusikken af i dag.

Aftenen blev elegant og seriøst rundet af med en afdeling af den dygtige flamenco-guitarist Christian Sievertz.

Når foråret igen begynder at spire, vil jeg stå i forreste række for at blive lukket først ind i Vise — Vers Huset.

»MELVIS«.

mode
i
dralon®

Der er masser af smarte modeller i Dralon®

Overalt kan man få dejlige strikvarer af Dralon. Ensfarvede, mønstrede og glatstrikkede i neutrale og i stærke farver. Alles ønsker kan opfyldes.

Dralon er både til pynt og til hverdag. Lunt og lækkert, nemt at vaske, tørrer hurtigt, kryber ikke, bliver ikke større.

Det er smart og moderne at gå i Dralon.

Den viste model, som blot er een af de mange i det store Dralonudvalg er fra »Kripa«.

BAYER
Kvalitets-fibre

MELVIS AND HIS GENTLEMEN

Bag Melvis ses i forreste række fra venstre: Poul Nielsen, Lars Kofoed og Hans Pindborg. Bageste række fra venstre: Erling Kroner, Jesper Hallberg, Chris Søndergård og Thomas Nielsen.

Poppens forretningsmænd, musikkens pressemænd og Melvis' gentlemen samledes i BØRGE's redaktionslokaler for at fejre Ivan »Melvis« Haagensen for idealisme og initiativ gennem

Melvis fortæller muntre minder til sin manager Niels Wenkens fra SBA.

10 ÅR I POPPEN

Så tidligt har Melvis og hans musikere aldrig været oppe. Kl. 9 på 10-årsjubilæumsdagen havde Ivan Haagensen og hans kone inviteret til »fødselsdagsmorgenkaffe« i lejligheden på Nørrebro i København. Alle »Gentlemen« var der samt de nærmeste venner i popbranchen. Kl. 11 havde BØRGE inviteret til reception i redaktionslokalerne på

Blandt gæsterne sås en hel del af de folk i poppen, som har fulgt og arbejdet sammen med Ivan Haagensen siden starten.

Ivan Haagensen debuterede som »Melvis« (Navnet betyder Memoir of ELVIS) i Tivolis Taverna 3. september 1956. Orkestret hed dengang Haki Melvis og His Rock'n'Roll Band. Det var en trio. Året efter udvidedes til fem mand. Gruppen blev meget populær. I 1960 tog de navnet Melvis' Show Band. Det sidste par år har navnet været Melvis And His Gentlemen. Besætningerne har været skiftende

For sit initiativ og sin musikalske stræben modtog Melvis tidligere på året Børge-komiteens »Æres-

BØRGE«, og det blev ved uddelingen dengang, som ved receptionen forleden, fremhævet, at Melvis har betydet meget for højnelsen af popmusikkens kvalitet i Danmark.

Chefredaktør Erik Haaest, BØRGE, udtrykte på popmusikkens venners vegne taknemmelighed for Melvis' utrættelige arbejde. Senere takkede Melvis for den interesse han i de seneste år har mødt for sine musikalske idéer.

I øvrigt blev det ved receptionen oplyst, at Melvis om kort tid får en LP-plade udsendt, ligesom gramfonelskabet Sonet vil udsende en single med en nutidig Melvis-indspilning som A-side og Melvis' første plademelodi »Hos mor derhjemme i Kerteminde« som B-side. Indspilningschef H. Øllgaard, Tono, Melvis' tidligere gramfonelselskab, var forhindret i at komme. Han sendte i stedet en nyhed: Pladen »How Do You Do It«, som Melvis forrige år indspillede med Daimi som solist, er på vej mod toppen i... Japan.

Melvis i en karakteristisk stilling, mens han tolker sin tak til de mennesker, som gennem årene har støttet hans musikalske stræben.

Et udsnit af de fremmødte. Forrest til venstre BT's Keith Keller i samtale med Frantz Secher, BØRGE, og redaktør Court Helmer, Top-Pop. I baggrunden en del af Melvis' gentlemen.

Idealisten blandt forretningsmænd. Melvis omgivet af fem konkurrerende impressarier (fra venstre): Knud Thorbjørnsen, SBA, Arne Worsøe og Erik Thomsen, Bendix Music, Melvis, Niels Wenkens og Jorn Adrian, SBA.

Ta' det roligt

PALLE HOLGERSEN har talt med Danmarks professionelle boksehåb Børge Krogh, Aalborg, forud for titelkampen om Europamesterskabet 3. november.

— Jeg bliver europamester den 3. november, stol trygt på det!!! Sætningen afleveres med en så selvfølgelig selsikkerhed, at man mest af alt har lyst til at give manden et ordentlig »lods«.

Men man lader være. For manden er Børge Krogh, Danmarks store boksehåb, som den 3. november går i ringen i KB-hallen i København for at møde franskmænden Maurice Tavant i titelkampen om europamesterskabet i professionel letvægtsboksning.

Man vover en bemærkning:

— Kære Børge — hvis beskedenhed er en borgmesterdyd, er det da godt, det ikke er kommunalvalg, du skal deltage i....

Børge Kroghs ansigt, der egentlig er forbavsende lidt præget af først 222 amatørkampe og nu omkring en snes hårde professionelle matcher, fortrækker sig i en grimasse.

— Ha, Ha — den var vel nok go' — den må du da have ligget vågen og

spekuleret over hele natten! Men uden en klippefast tro på sig selv, går det slet ikke i denne branche. Og hvorfor skal man forresten lægge skjul på det, når man nu virkelig er den bedste...

— Du praler, så selv Cassius Clay ville blive blå af misundelse.

— Jamen det er jo blot taktik det hele, mand. Først og fremmest anvendelig mod selve modstanderen i ringen. Spil overlegen, vær nedladende i starten, demonstrer klart og tydeligt, at du kun regner ham for stort nul. Så vil irritationen til sidst blive så stor, at han mister besindelsen, kaster forsigtigheden bort, sænker paraderne og gør udfald. Og så slår man kontra. Vær så god at smage fars hammer...

— Det lyder jo meget enkelt — men der skal vel trods alt mere end selvsikkerhed til?

— Naturligvis. Det store arbejde gøres i forvejen hjemme i træningslokalet. Der må man slide time efter

time hver eneste dag, hvis man stiller efter toppen. Ingen bliver nogen- sinde færdig med at rette på sig selv. Jeg tillader kun mig selv at slappe af i timerne lige efter en kamp. Så snupper vi os en tre-fire stykker af de højt belagte, et par bajere og en god cigar. Men til hverdag hverken ryger eller drikker jeg. Børge Kroghs baggrund er ikke helt almindelig for en professionel bokser. For fem år siden tog han studentereksamen i Aalborg, rejste til København og begyndte at læse til ingeniør på Polyteknisk Læreanstalt, men opgav — bl. a. fordi han aldrig fandt sig rigtig til rette i storbyen. I stedet rejste han hjem til Limfjordsbyen, kom ind på seminariet og tog for et års tid siden lærereksamen med matematik og gymnastik som speciale.

— Hvad siger Aalborg-børnene til at blive undervist af en professionel bokser?

— Det synes de vist kun er mægtigt

JEG BLIVER EUROPA- MESTER

spændende. I de første undervisningstimer efter en vigtig match må jeg ofre et par minutter i hver klasse til at besvare spørgsmål, mest fra drengene naturligvis, selvom de allerede har slugt avisreferater og kender kampens handlingsforløb både forlæns og baglæns. Men i det daglige tænker ungerne ellers ikke meget over, at læreren, der sidder ved katederet og prøver at banke syvtabellen ind i hovederne på dem, måske om aftenen mod betaling kan beses med nøgen overkrop og store handsker i boksningens tyrefægterarena.

— Er det publikum, som skaber tyrefægtnings-atmosfæren?

— Naturligvis — hvem ellers? Denne helt specielle stemning hører boksning, og først og fremmest professionel boksning til. Folk giver mange penge for billetterne, og så vil de til gengæld opleve et show med dramatik og spænding som vigtigste ingredienser. For manden i ringen

gælder det blot om at være toreador og ikke tyr — for den vinder jo aldrig! Men jeg har nu ikke fortrudt, at jeg for 2 år siden skrev professionel kontrakt med boksepromotor Mogens Palle. De lange professionelle kampe passer mig meget bedre end amatørtidens matcher over tre omgange. Jeg har nemlig altid været en lidt langsom starter — mine få nederlag i de 222 amatørkampe skyldtes i hver tilfælde, at jeg kom for sent i gang.

— Men du er ubesejret som professionel?

— Ja, og det skulle jeg også gerne blive ved med i den nærmeste tid fremover. Jeg er i øjeblikket rangeret som nr. 3 i Europa i let vægt, og det endelige mål er ikke en førsteplads i Europa, men i Verden. Hvorfor ikke tage det hele med, når man nu er i gang...

— Hvordan fik du interesse for boksning?

— Det kom helt af sig selv. Med to

ældre brødre, Tage og Bjarne, som inspirationskilde, var der ikke meget at ræfle om. Jeg plagede mig lov til at følge med ned i atletklubben »Jyden«s træningslokaler i Aalborg, og vi nåede at opleve at være på det danske landshold samtidig. Senere er forøvrigt også lillebror Kjeld kommet til. Han har allerede forlængst haft sin landskamp-debut. Mine tre brødre betyder en masse for mig. De er altid i ringhjørnet i mine vigtige kampe, fordi jeg sætter pris på deres råd og tekniske vejledning. — Boksning er en sport, der bliver angrebet fra mange sider. Der har endda været talt om helt at forbyde boksning i Danmark, fordi man anså denne sport for livsfarlig?

— De hårdeste angreb er altid blevet fremført af mennesker, som aldrig har sat deres ben i en bokseklub eller været tilskuere ved et stævne. Og de må da have diskvalificeret sig selv på forhånd fra diskussionen. Jeg har som indbudt gæst forsvaret

min sport overfor en flok lærde mennesker ved en debataften på Aarhus Universitet, og det var en ganske nem opgave, simpelthen fordi modstanderne kun kunne fremføre med en række vage postulat uden realitet og baggrund. Mange menneskers indstilling til boksning er typisk for vort velstandssamfund. Vi skal pylres og plejes i alle ender og kanter, så enhver sund, naturlig modstandskraft mod livets besværligheder til sidst fuldstændig kvæles i kærlig omsorg. Vi ender som blege, farveløse stykker papir i samfundets hulkortmaskine!

DE SPILLER PÅ **ecco**))) ET NAVN DER GIVER GENLYDDDDDD

ecco
RECORDS

Cliff - går han i gifte- tanker

Om kort tid får Cliff Richards 6. film premiere i England. Titel: »Finder's Keepers« (på dansk »Bordet fanger«).

Meget tyder på, at bordet også har fanget Cliff Richard under indspilningerne. Siden indspilningerne begyndte, er Cliff flere gange blevet set privat sammen med sin kvindelige medspiller i filmen Vivienne Ventura. Hun har således besøgt Cliff Richards mor og søskende i hjemmet i

Nazeing i Essex, nordvest for London.

Folk, som står Cliff nær, mener aldrig, at han i den grad har været betaget af en pige som tilfældet er med Vivienne Ventura. På billedet ses de sammen. Instruktøren Sidney Furie fandt hende under en ferie i Argentina og engagerede hende på stedet. Skønt engelsk født er hun så latinamerikansk af udseende, at hun passer perfekt ind i film-

rollen som spansk servitrice.

I »Finder's Keepers« spiller Cliff en engelsk sanger på turne i Spanien og Portugal.

Under turneen får han en forført kuffert. Den indeholder byttet fra et røveri. Røveren finder ud af, hvem der har kufferten, og så går den vilde jagt over det meste af Spanien.

Under en koncert i en lille spansk by finder røverne frem til Cliff. Han søger hjælp i hotellets køk-

ken, hvor den stedlige servitrice (Vivienne Ventura) hjælper ham. Hun udstyrer ham med paryk og overskæg, hvilket nærmest får ham til at ligne en revolutionær sydamerikansk president. De to unge flygter. Ganske vist finder de aldrig frem til Cliff's kuffert, men parret er ligeglad. De har fundet hinanden.

I filmen synger Cliff fire ny melodier. Den ene er »Visions«, som nu er på vej op af hitlisten.

HURRA FOR TØJ - DEMOKRATI

— Det er tarveligt og sjofelt af alle mennesker at gå rundt og rakke ned på vores tid. Jeg synes den er VIDUNDERLIG... De fleste menneskers holdning til tøj er hyklerisk. Pigerne vil spille DAME. Jeg er glad for at leve i en tid, hvor begrebet DAME er ved at uddø... Den moderevolution, vi oplever, er bl. a. et oprør mod DAMEN i moden. Dame — det er noget herskabeligt — det mest kedelige, jeg kan forestille mig... Jeg vil meget hellere være en kone, en pige, en matrone, end jeg vil være dame... Naturalighed, tak...

Birthe Strandgaard er slank og appetitvækkende og 43 år. Hun er rødhåret og kortklippet og ordene bobler frem i vilde, temmelig usammenhængende formationer — begejstringsudråb, fordømmelser, halvfærdige anekdoter og helt saglige oplysninger. Hun river sig i håret, storker rundt i lokalet, trækker prøvekollektioner frem fra kæmpestore kufferter, spiser flødeskumskager. Hun er vital, hun er impulsiv. Hun swinger. Birthe Strandgaard redigerer Ekstra Bladets familiesider. Derfra har hun præget ung dansk mode mere end nogen anden modeskribent. Hun stiller sig ikke tilfreds med publicity-billeder, referater af kvindesagsmøder osv.

Hun går selv ud og trækker spændende tøj frem fra stormagasiner og boutique i København, London, Paris.

— Mange DAMEjournalister holder en »man-bør«-tone, siger Birthe Strandgaard. De gør livet surt for deres medsøstre. Da de skægge, sorte kniplingsstrømper kom frem, var der én af dem, der skrev: Det må man endelig ikke! Det er til aftenbrug!... Men ugen efter så jeg i Vogue et interview med Simone de Beauvoir, — hun er 58 nu — fotograferet i tweeddragt og sorte kniplingsstrømper... Alle disse regler... De er jo helt på vej ud... Damerne i reportagerne i Tidens Kvinder og Se og Hør er nær-

mest uniformerede... pastel-farvet duchesse, stærk decolletage og så eventuelt denne kedsommelig mink-cape over skuldrene, jeg mener, alle de arme, alt det flæsk... I virkeligheden ville de piger se langt bedre ud i en højhalset kjole med lange ærmer... Man får mange rynker over skulderen i netop den alder, den mode er OND... Statuspølsen er tid er forbi, de unge synes ikke mere at mink er det største, de vil sgu hellere have en kaninpels. Og på samme måde med smykkerne, de har også været status, når almindelige mennesker skulle have smykker skulle de ligne de riges, selv om materialerne var andre... Paco Rabanne er i virkeligheden den pariser, som har fået mest presse, og hans plasticsmykker er netop udtryk for den socialisering, som er så vigtig en del af det nye modebillede. Begreber som demokratisering og socialisering kommer hele tiden igen, når Birthe Strandgaard taler om mode. Hun opfatter revolutionen mod DAMEbegrebet som en social revolution, et opgør med den klassebestemte haute couture-mode. Det er ikke længere de gamle overklassehuse i Paris, der bestemmer, hvad der er rigtigt tøj, men unge designere som arbejder tæt sammen med konfektionsindustrien.

— Før i tiden var »rigtigt tøj« for DAMER, og det var for dyrt for mennesker... Konfektionsindustrien var underudviklet... Gå ud og se, hvor de unge, avancerede piger danser i dag. De er i lårkort eller silkebukse-dragter... Den nye mode betyder ny frihed, ny frækhed, det er da vidunderligt. Rib-rib-strikkede trøjer til 12 kroner, cowboybukser til nogle og fyrrer... Skidesmart! De unge er ikke interesseret i, at tøjet skal holde de næste ti år, de vil have noget nyt, noget smart... Jeg talte sidste år i London med Mary Quant. Hun sagde: »Jeg lever i en masseproduktionens

tidsalder. Jeg tænker og arbejder i masseproduktion«. Quants indstilling er typisk... Det er det, jeg kalder tøjdemokrati.

Tøj-demokratiet, betyder, at vi er færdige med at klæde os som i »Borte med Blæsten«. Foruden socialisering og demokratisering af tøjet indebærer moderevolutionen for Birthe Strandgaard også et opgør med reaktionære fordomme, erobringen af en ny frihed — også mellem kønnene. Den nye mode betyder ligesom den nye musik, den nye dans de nye omgangsformer større bramfrihed, større bekvemmelighed, større kropsbevidsthed.

... Kvinden har i dag større frihed en nogensinde. Kvindesagskvinderne taler i virkeligheden de reaktionæres sag. Hvorfor pokker skal kvinden partout ud i erhvervslivet? Det er da dejligt, at kvinder selv kan vælge deres rolle... Det kan man derimod ikke sige om manden... Hvis en mand i oprør mod flip-og-slips-diktaturet ifører sig orangefarvet jakke, råber man bøsse efter ham... Moderevolutionen drejer sig også om mandens ligeret... Ved en paris-opvisning kom der en pige ind i en bade- dragt, som var hudfarvet og gennemsigtig. Ingen reagerede. Så kom der en mand ind og viste nosser i badebukser af samme stof, og så blev der uro i salen... Mænd må ikke så meget, som piger må... Det er da åndssvagt med flip-og-slips, det gør mændene til omvandrende svedeposer...

Birthe Strandgaard er godt klar over, at moderevolutionen endnu ikke er slået igennem over en bredere front. Endnu er den fortrinsvis en sag for de unge, og mange går stadig rundt og ser unaturlige og damede ud... Hvorfor fanden skal man gå kedeligt klædt, når man kommer op i årene? Det nye, der er sket i moden, vil sandsynligvis komme til at betyde, at vi allesammen kommer til at se ud som rigtige mennesker...

Ekstra Bladets
moderedaktør Birthe
Strandgaard sidder
ikke sløvt ved
sit skrivebord og lader
sig nøje med tilsendte
publicitybilleder.
Hun går selv ud og
trækker spændende tøj
frem fra London,
Paris og Herning.
Hun har aktivt været
med til at præge
moden herhjemme.
Derfor faldt det helt
naturligt for BØRGE's
medarbejdere
Hans-Jørgen Nielsen
og Erik Thygesen
samt pressefotograf
Kurt Kjærsgaard at be-
søge hende i deres
spændende serie
»Er de kulturskabere?«

SÅDAN KAPREDE JEG FRANK SINATRA

Da Frank Sinatra, 50 år, kom til København, var det som nybagt ægtemand. Han havde kort forinden giftet sig med den 21-årige skuespillerinde Mia Farrow. Det er Sinatra's tredje ægteskab. Mia's første.

Det blev ikke nogen romantisk bryllupsrejse. Frank Sinatra skulle indspille en del scener til sin nye spion-film »The Naked Runner«, og overlod det meste af tiden sin unge hustru til sig selv. Det klarede Mia Farrow nemt. Hun medbragte Temple Fielding's »Guide To Copenhagen«. Hendes mand syntes at have medbragt en vejledning i, hvordan man hurtigst gør sig upopulær. Vi traf ham under nogle optagelser i Tivoli. Sinatra snerrede bare. Han havde ikke noget at skulle have sagt til pressen.

Han snerrede også overfor Tivoli's overkontrollør. Overfor ham forlangte han alle gæster ud af haven, mens han filmede. Overkontrolløren gav ham igen med samme mønt, og havens gæster fik selvfølgelig lov at blive.

Så var fru Sinatra hans diamentrale modsætning. Vi traf hende på gågaden, hvor hun var ved at falde over et par gademalere. Hun kunne ikke se dem for bare pakkenelliker.

Med Temple Fielding i tasken havde hun hjemsogt strøgets stormagasiner og andre eksklusive forretninger.

Galante, som vi er, tilbød vi at hjælpe til med pakkerne. Mia Farrow tog glad mod tilbudet. »Det hjalp på orienteringen«, sagde hun og inviterede os til en lille sludder på hotel Royal.

— Der kommer til at stå — »Made in Denmark« — over det meste af vort udstyr til hjemmet, sagde Mia Farrow, mens hun nippede til en tør Martini. Jeg har købt glas, gardiner og møbler. Hvor er her mange dejlige ting. Også tøj. Jeg havde ingen anelse om, at man var så meget med på moden i Danmark.

— »Vist kan Frankie synes urimeligt en gang imellem, sagde Mia Farrow. Men tænk på, hvad han må stå for dag efter dag. Alle kommer rendende på de mest umulige tidspunkter. Var det så endda noget vigtigt, de ville have at vide, men nej. De kunne tænke sig at sige goddag eller måske få en lille een.

Det bliver man træt af. Og nu, hvor Frank igen er gift, er der ikke noget at sige til, at privatlivet er blevet en smule helligt. Der er såmænd ikke for meget i forvejen, når man er stjerne. Et øjeblik gik samtalen i stå. Mia Farrow sad og så drømmende ud. Pludselig dykkede hun ned i sin taske og kom frem med en porcelænsfigur af en lille soldat.

— Den minder mig, om den dag, jeg traf Frank«, sagde hun. »Det skete i Hollywood, da han var i gang med optagelserne til filmen »Von Ryans Express«. Han var i tysk soldateruniform og så frygtelig bister ud. Når jeg tænker på den dag, kan jeg ikke rigtigt fatte, at jeg i dag er fru Sinatra. Han gad dårligt nok se til den side, hvor jeg var. Og jeg, der sådan havde glædet mig til at træffe ham. Nogen tid senere blev jeg inviteret til selskab hos Dean Martin. Frank var der også.

Frank Sinatra var umulig at komme nær under sit ophold i København, hvor han indspillede scener til sin nye film »The Naked Runner«.

Derimod viste hans unge kone Mia Farrow sig særdeles imødekommende.

Meget venligere var han ikke den aften. Jeg kan så tydeligt huske, at han så misbilligende på mit hår, der dengang nåede ned over skuldrene.

I løbet af aftenen kom Dean Martin hen til mig og sagde: Frank synes du er vældig sød og vil gerne træffe dig igen, men kan du ikke lade dig klippe. Han har der langt hår?«.

— Nå ja, tænkte jeg, man må lide for stadsen. Men glad ved situationen var jeg ikke, da jeg den næste dag lod lokkerne falde hos frisøren. Det viste sig, at det var det, der skulle til.

Frank fik det hurtigt at vide, og få dage efter blev jeg inviteret på et krydstogt på hans lystyacht »Nancy«, opkaldt efter hans første kone.

Under hele turen var Frank elskværdigheden selv. Han var slet ikke til at kende igen. Alligevel var det ved at slå benene væk under mig, da han en aften trak mig til side og fortalte, at nu ville han spørge mig om noget meget vigtigt. Så fortalte han, at han faktisk var blevet forelsket i mig den aften ved selskabet hos Dean Martin.

Om jeg ville gøre ham den ære at gifte mig med ham. I første omgang anede jeg ikke, hvad jeg skulle svare. Jeg var voldsomt forelsket i ham, men kunne ikke få mig selv til at tro, at den store Frank Sinatra ville have mig til kone.

Frank stod nervøst og vred sine hænder. Han teede sig faktisk som en skoledreng, der var til sit første bal og stod overfor at skulle have sit første kys.

Sit første kys af mig fik han samt løftet om, at jeg ville gifte mig

med ham. Glædestrålende kaldte han selskabet sammen og meddelte dem den glade nyhed og bad dem vente lidt med at sige noget offentligt. Han ville ikke have alverdens journalister i hælene lige med det samme.

Det fik han nu alligevel. Selvfølgelig kunne min mor ikke tie stille med det. Hun var så stolt. Jeg gik som i en døs. Den var jeg stadig i, da vi stod foran borgmesteren i den lille by, hvor Frank mente at kunne undgå den værste nysgerrighed. Jeg kan så tydeligt huske, at Frank måtte pufte til mig, da borgmesteren spurgte, »om jeg ville tage ham til ægte«. Jeg var langt væk. Jeg drømte om vores bryllupsrejse. Alene sammen med Frank.

Det blev der altså ikke noget af i denne omgang. Og nogle måneder må vi nok vente endnu. Så snart filmen er færdig, tager vi hjem til USA. Frank skal optræde ved et stort velgørenhedsshow i Los Angeles og midt i oktober påbegynder han et 14-dages engagement i luksushotellet Sands i Las Vegas. Men en novemberferie på Bahamaøerne er da heller ikke at foragte.

Mia Farrow ser på sit diamantprydede guldarmbåndsur, en morgengave fra hendes mand, og det giver et sæt i hende!

— Tak skal De ellers have for sludderen, men nu må jeg vist hellere løbe. Frank kommer om en halv time, og jeg tror det ville være en god idé, om jeg fik alle mine pakker lidt af vejen. Han tér sig som alle andre ægtemænd, når konen kommer belæsset hjem«.

FRANTZ SECHER.

FARLIGERE END MÆND

*Den danske fotomodel Kirsten Swanholm
spiller rolle som agentpige i international film
med Elke Sommer i hovedrollen.*

20'ernes og 30'ernes detektiv-idol BULLDOG DRUMMOND genopstår nu som filmhelt i 60'ernes agentstil. Selvfølgelig omgives han ikke blot af skurke og banditter, men først og fremmest af læssevis af damer. Og de er som filmens titel angiver »Deadlier Than The Male« — Farligere end mænd.

En af de farligste piger er den danske fotomodel i Rom, Kirsten Svanholm, som under scenenavnet Kitty Swan optræder i en af filmens mindre væsentlige — og mindre påklædte — roller.

Filmens hovedrolle som superduper-agenten Bulldog Drummond spilles af Hollywood-skuespilleren Richard Johnsson, nærmest kun kendt for sit giftermål med sexbomben Kim Novak.

På spindesiden (et udmærket udtryk i forbindelse med de kattefarlige kvinder) noteres først og fremmest Tysklands lækkerbissen Elke Sommer. Hun har rollen som den underdejlige, grusomme leder af en forbryderbande med

tortur og politiske mord som speciale.

Hun og resten af hendes kvindebande, heriblandt jugoslaviske Sylvia Korscina, Tysklands Ursula Rank og så altså Danmarks Kirsten Svanholm, har ikke kostet producenten store penge i kostumer. De optræder i mindst muligt — maximum bikini.

Også popmusikken har fået en fod indenfor med en hovedrolle: The Walker Brothers synger filmens titelmelodi.

Til højre Kitty Swan, alias Danmarks Kirsten Svanholm i den påklædning, hvormed hun vil fordreje hovedet på Bulldog Drummond og biografgængerne. Til venstre Tysklands Ursula Rank og herunder et billede fra en pause i optagelserne. Elke Sommer »mades« af sin ægtemand Joe Hyam, som ikke har vovet at lade sin kone alene under indspilningerne

Næste BØRGE kommer torsdag d. 20. okt.

Lad os være ærlige og sige: Vi er selv stolte af at præsentere dette nummer af BØRGE.

Men vi synes næste nummer er endnu bedre.

Næste BØRGE – det er BØRGE nr. 9 – udkommer torsdag den 20. oktober med 48 sider brandgodt ungdomsstof.

Af indholdet kan bl. a. nævnes:

- * Det tøj vælger vi – Red Squares, Defenders og Cy, Maia & Robert som dressmen i farver.
- * Sådan sejler verdensmesteren Povl Elvstrøm. Reportage ved Palle Holgersen og pressefotograf Kurt Kjærsgaard.
- * Brigitte Bardot filmer med Walker Brothers.
- * Farvebilleder af bl. a. The Mindbenders, Elke Sommer, Ola &

The Janglers, Dirch Passer, Cleo, Peter Støen m. fl.

- * Kendt dansk popsangerinde gift. Bryllupsreportage.
- * Kendt dansk popsanger ringforlovet.
- * »Der var engang«. Danmarks store, romantiske eventyrfilm som filmroman i farver.
- * »... men sådan er det ikke mere«. Lige-på-og-hårdt-interview ved Erik Haaest med dansk films bankbogsstærkeste producentpar.
- * Folk-Lorry. Danmark har fået sin første rigtige folkemusik-restaurant.
- * Den gamle Gartner's »far« er også »far« til Cæsars sange. Interview med forfatteren Thøger Olesen i serien »Er de kulturskabe- re?».

- * Teater uden tale. Reportage fra Wrocław Mime Teaters Danmarks-tournée.
- * Førende dansk forfatter skriver BØRGE's novelle.
- * Hjemme hos Anne Mari Lie. BØRGE aflægger visit hos sin nye brevkasseredaktør, Anne Mari Lie, som nu venter på brev fra læserne.
- * TV skaber eget poporkester. Interview med lederen, Tommy Petersen fra Matadorerne.
- * Jazzens store popmand. »Melvis« fortæller om Duke Ellington på baggrund af ny LP-album-serie.
- * Sådan siger Carnaby. Danske pop-top-navne præsenterer smart teenagertøj fra nyåbnet modeforretning.
- * Snob og pop. Reportage fra Hotel d'Angleterre, hvor Herremoderådet i år valgte at lade pop-

musikere akkompagnere årets eksklusiveste modeshow.

- * »Stykket er af Ernst Bruun Olsen«. Torben Busekist interviewer forfatteren til »Teenage Love« og den nye danske musical »Bal i den Borgerlige«.
- * »Musikken er af Savery«. Melvis taler med komponisten, og jazzmusikeren Finn Savery som til »Bal i den Borgerlige« har opbygget, hvad anmelderne kaldte »Danmarks bedste jazzgruppe«.
- * BØRGE nr. 9 har masser af tekst og billeder, reportager og farver om det, der interesserer ungdommen.
- * ... og så selvfølgelig alle nyhederne, som ingen endnu kender. Men de kommer garanteret først i BØRGE.

KØB BØRGE NR. 9 . TORS DAG DEN 20. OKTOBER . KR. 2,50.

Nye regler for popkonkurrencer

Arrangørerne af de såkaldte Lolland-Falster-mesterskaber og Sjællands-mesterskaber i beatmusik har indført nye regler for deltagelse i konkurrencerne som finder sted henholdsvis 16. oktober i Vordingborg og 30. oktober i Nakskov. Erfaringer fra tidligere år viser, at de »store« grupper holder sig væk, mens de mindre gode grupper møder op, vinder på ganske få numre, hvorefter de med titlen som bag-

grund rangerer op på siden af mere kunnende grupper.

I år kræver arrangørerne, at hver gruppe møder op med en repertoireliste på ikke under 15 numre. Dommerkomiteen afgør da ved lodtrækning hvilke numre gruppen skal optræde med.

Som solister optræder Danny & The Royal Strings.

»BØRGE« blev nr. 2

Ved et Go-Kart løb i Ringsted i forbindelse med Røde Kors-ugen, hvori BØRGE's Go-kart deltog, blev »BØRGE« nr. 2.

JOHNNY REIMAR LYKØNSKER DORTHE

Popsangerinden Dorte fejrede forleden sit 10 års jubilæum i show-business ved en reception i restaurant Århus-Hallen. En mængde grammofon- og show-

business-folk var mødt op. I spidsen for dem Richard Stangerup, som opdagede Dorte ved en amatørkonkurrence for 10 år siden.

Dorte optrådte med alle sine kendte succeser. Hun kom på scenen, iført lille-pigetøj og gav sine tidlige bestsellers, bl. a. »Åh, det er søndag«. Efter dette potpourri skiftede hun til voksent-kostume og vendte tilbage for at præsentere den voksne Dorte med melodier som »Jeg er så fløjttende glad«.

Efter sin optræden hyldedes hun med taler af bl. a. Richard Stangerup og Johnny Reimar.

BEAT - HOUSE I SLAGELSE

Slagelses poptempel Beat-House indviedes for få dage siden. Det er indrettet med Bent Hasebart's Place Pigalle på Bakken som forbillede. Der bliver pop alle ugens dage undtagen mandag. De bedste danske grupper er engageret til de nærmeste måneder, og man vil i så vid udstrækning, der viser sig økonomisk mulighed for det, engagere

udenlandske topnavne. Der er plads til henved 1000 mennesker i hovedsalen, samt den nærliggende palmehave og »James Bond Bar«. Billedet herunder viser den lange »gyngebar«. Det er den daglige leder, direktør Jørgensen, som har fået impresario Torben Bagge, Slagelse, i gyngen.

BYT
plader i
PLADEBØRSEN
hver mandag

det gør vi ...

Junior klubben holder stor AKTUELT aften i HIT HOUSE tirs. d. 18 okt.

3 orkestre, stor dansekonkurrence m. m. Læs nærmere herom i Søndags AKTUELT den 9. og 16. oktober på de nye populære teenage - sider.

AKTUELT

le Carrousel

SEARCHERS

**ALAN
PRICE**

SMALL FACES

**CHRIS
FARLOWE**

PROGRAM

OKTOBER:

Hele måneden London-
gruppen

**EARL HENDERSON
and THE BLACK WATCH**

afvekslende med
danske grupper

Oktobergæster:

10.-13.:

The Searchers

24.-28.:

THE COOL CATS

NOVEMBER:

Hele måneden London-
gruppen

The Sullivan James Band

afvekslende med
danske grupper

Novembergæster:

7.-10.:

The Alan Price Set

21.-24.:

The Small Faces

Decembergæster:

5.-8.:

**Chris Farlowe &
The Thunderbirds**

Til MOR derhjemme

John Maus fra Walker Brothers har een hobby: Han køber ting til sin kone. Efter pressemødet i København forleden bad John, BØRGE's modemedarbejder (det er mig) og pressefotograf Kurt Kjærsgaard (han har taget billeder) hjælpe sig med indkøb. Han snakkede uafbrudt, mens vi traskede gennem gågaden. Alt imens han tyggede løs på en lang, spansk cigar.

— Jeg skal ha et par kørehandsker til hende, sagde John. Jeg har lige måttet give hende en Bentley (250.000 kr.) — ellers var hun blevet sur over, at jeg købte ny Ferrari (Til 300.000 kr.).

Handskerne var det billigste. De kostede 48 kr. Men så købte han også selv et par. De kostede 68 kr. Et hurtigt besøg hos Kaufmann kostede ham 90 kr. for to hvide skjorter. Sært, jeg har aldrig set et billede af ham i hvid skjorte.

— For pokker! Jeg havde nær glemt smykket, udbrød han pludselig. Et ganske bestemt et, som jeg har lovet min kone. Han fandt det på Østergade. Kr. 900,-.

Efter to whisky og cola i »Det lille Apothek«, ville John Maus hjem for at hvile. Vi sagde farvel — efter at have taget forsidebilledet.

Kirsten Larsen.

John Lennon I DANMARK

PETE QUAIFE fra The Kinks, der hermed præsenteres som ny medarbejder ved BØRGE, og pressefotograf KURT KJÆRSGAARD var ene med JOHN LENNON, da han forleden mellemlandede i Kastrup på vej fra filmmindspilninger i Tyskland til Malaga.

Aviser og radio havde bebudet, at John Lennon ville mellemlande lørdag aften kl. 21,30. Pressefotografer, journalister, P 3's Jørgen Mylius med mikrofonen og TV var mødt talstærkt frem sammen med mindst 1000 fans. Alle fik en lang næse. Nul Lennon. Og alle gik hjem uden resultat. Undtagen BØRGE. I et brev til mig her i København lørdag morgen havde John fortalt, at han kom med en maskine søndag morgen kl. 7. Om jeg ikke kunne tænke mig at stå tidligt op for at sige »davs«, inden han fortsatte med maskinen til Malaga, Spanien. Efter anstrengende optagelser i Vesttyskland til Dick Lester-filmen »How I Won The War«.

En meget træt Pete Quaife mødtes med en meget træt John Lennon.

PETE: Hej, John. Pas på, hvad du siger. Jeg er ansat ved et dansk magasin nu. Ha, ha!

JORN: Sid ikke der og fortæl mig, at du er blevet en af disse »forbandede reportere«!

— Jep. Skillinger.
— Gudfaderbevares. Hvad har du dog gjort.
— Du ved jeg kom til skade ved den bilulykke ...
— Vender du tilbage til Kinks, Pete?
— Så snart lægerne giver mig lov. Men der går nok flere måneder. Jeg er ikke helt i orden, endnu. I øvrigt skal vi jo ikke tale om mig, men om dig. Hvad handler den film om?

— Indtil nu er jeg en, der falder over en planke, slår bolden og begynder at tælle hvedeaks i en dum mark.

— Hva' handler den film om?

Dick Lester falder ind: John er ikke meget for at forære Kinks ideen.

PETE: Hold ferie, mand. Tror du måske nogen i Kinks gider hoppe rundt i en kornmark og tælle hvedekorn?

— Ja, og blive klippet korthåret.
— Det ses for resten ikke særligt meget.

— Jo, i filmen, for der reder vi det om i nakken ... Kan vi for resten ikke få en drink ... Nå, ikke. Så venter vi til de har lettet. God tur til Malaga, Pete.

DICK LESTER: Det er dig, der skal til Malaga, John.

— Hva' holder vi så her for?
— Så går jeg i lufthavnsbaren, John, og skåler med os.

— Så ses vi. Hvor er min drink, Dick?

PETE: Hils Cynthia ...

JOHN: ??? Nå, hende. Hun venter sig for resten ... Hun venter sig en masse af den film ... Når den får premiere, må du love at se den og fortælle mig, hvordan jeg egentlig vandt den krig ... Jeg får den nok ikke selv at se.

Dick er altid fedtet med fribilletter.

JOHN LENNON snød alle pressefotografer i Kastrup ved at blive om bord i flyet. Kun BØRGE's medarbejdere PETE QUAIFE (th.) og pressefotograf KURT KJÆRSGAARD kom om bord i maskinen for at interviewe JOHN LENNON (tv.).

NOVELLE AF Paul Gallico

UDBRYDER KONGEN

I DAG GIK JEG hen og slog op i en dagbog jeg skrev for tredive år siden, og som jeg fandt gemt på bunden af en gammel teaterkuffert. Det var beretningen om Den store Armandos endeligt. Og jeg tog også noget andet op af kufferten, og så på det igen for første gang siden det kom mig i hænde for så længe siden. Det var en spændetrøje af lærred, med læderstropper og metal-spænder der var rustne af at have været i berøring med vandet i Detroit River.

Indsyet i ærmerne sad endnu fidusindretningen, den enkle og djævelske anordning som var et påfund af en slet og morderisk mand som på den tid da jeg skrev dagbogen, i 1925, gjorde det af med den store Armando, så sikkert som med en kugle i hjernen eller en kniv stukket i hjertet på ham. Der var bare det at vi aldrig fandt liget af ham bagefter.

Den store Armando var født på landet i Perrysville, Ohio, og hans rigtige navn var Joe Ferris. Jeg var hans partner i fem år og elskede ham som en bror. Han var en løjerlig fyr, modig men tungsindig, med amerikansk far og polsk mor. Han var den stærkeste mand jeg nogen sinde har kendt, navnlig i fingrene, hænderne og håndledene.

Han var ellers ikke særlig stor, men kraftig og bred, med skuldre og bryst som en tønne. Og jeg tror næsten det der betød mest for ham i verden var den sagnagtige historie vi havde bygget op omkring ham og hans udbryderkunster. Han pralede med at der ikke var nogen

fængselscelle, ingen lænker, låse eller bånd der kunne holde ham.

Og på en måde var det sandt. Han var den største artist jeg nogen sinde har kendt, en mand med gennemtrængende sorte øjne og et stort, vilt, sort hår. Når han optrådte, talte han med en slags accent han havde fået lært hos en mexicansk knivkaster i sine yngre dage. Men når han var privat sammen med mig, var han lige så amerikansk som tyggegummi, cornflakes og baseball.

Da han var dreng, kom der engang et rejsende tivoli gennem Perrysville, og han løb bort med det for at komme væk fra den gamle og farmen. Han havde lært alt hvad sådan en knægt kan lære af godt og skidt ved et tivoli, men da han mødte en australier der viste ham hvordan han kunne gøre sig fri efter at være bundet med reb, fandt han sin livsgerning. Derefter koncentrerede han sig helt om undvigelsesnumre og fik sig et ganske pænt levebrød med et nummer der drejede sig om at komme ud af reb, spændetrøjer og så videre.

Men han blev ikke Den store Armando og tjente de store penge før jeg sluttede mig til ham i 1920, efter krigen. Selv om det lyder som om jeg slår på tromme for mig selv, så ville Joe Ferris have været den første til at indrømme det. Det traf sig bare sådan at jeg havde det der skulle til for at hæve ham op over den klasse af middelmådige artister som rejser rundt i landet med de billige tivoler og anbringe ham mellem ver-

dens store illusionister hvis navne aldrig bliver glemt, som Robert Houdin, Maskelyn, Harman den Store, Thurston, Harry Kellar og Harry Houdini.

Mit navn er Carl Hegemeyer, finmekaniker og låsesmedemester. Min far kom herover fra Tyskland i 1888. Han videregav til mig al den viden som var samlet sammen gennem otte generationer af låsesmede, og det kan sammenfattes i en enkelt sætning – alt hvad der kan låses kan ligeledes åbnes igen, forudsat man har den rigtige nøgle eller det rigtige instrument.

Men jeg havde en anden speciel evne som gjorde at jeg var uundværlig i myten om Den store Armando. Jeg kunne se på en nøgle og flere timer efter lave en kopi af den efter hukommelsen. Når vi rejste rundt, medbragte jeg den fineste lille transportable, elektrisk drevne drejebænk og nøgle-standsemaskine. Jeg kunne sætte den til kontakten i et hvilket som helst hotel-værelse og i nødsituationer køre den med batteriet i vores vogn.

En times tid efter de indledende forhandlinger om en udfordring til et udbryderforsøg, hvor jeg fik nøglen at se, havde Armando en dublet. Det med at stikke den til sig eller skjule den et sted var ikke noget problem for en mand med hans træning som taskenspiller.

Der findes ikke sådan noget som trolddom. Det ved De godt. De har set en masse magiske numre dernedefra, hvor tryllekunstneren står og laver det tilsyneladende umulige. Nå ja, men det ser ikke bare ud som

det er umuligt; det er det, hvis der altså ikke er en fidus med i spillet.

Fidusen er der altid, tricket, den skjulte anordning, den naturlige forklaring på hvordan det gøres. Og som regel er fidusen noget der er så enkelt at man helst ikke vil tro på det. De kunne få Den store Armando at se når han lod sig levende begrave i en stensarkofag, med håndjern på, og tre minutter efter var han ude af den og modtog klapsalverne. Almindelig sund fornuft siger at det kunne han ikke gøre hvis han ikke havde overnaturlige evner eller assistance af en slags. Men så fin en artist var han at folk hellere end gerne ville tro på de overnaturlige evner. Det var også det de havde betalt for.

Men i ni tilfælde af ti fik han hjælp. Det var mig der leverede den. Med min hjælp undslap han fra en forsegleet sækkekasse, fra en boks i National Bank, en 4000 år gammel græsk stenboks, straffecellen i Alcatraz og utallige typer af lænker og spændetrojer.

Men glem ikke at han også havde nerverne til det. Selv om man kender fidusindretningerne, så kræver det mod at lade dem snøre én ind i en spændetroje, stoppe én ned i en postsæk og sætte hængelås på, lægge sækken i en pakkasse og sømme den til og ombinde den med reb og endelig kaste den ud i en iskold flod midt om vinteren.

Den eneste der kunne komme op i nærheden af Den store Armando var Houdini, og alt hvad Houdini la-

vede, kunne Armando gøre bedre. Houdini lavede flodnummeret, men han brugte håndjern som han kunne slippe ud af på ti sekunder. Ingen andre end Armando turde gøre det med spændetrojen og med eksperter til at binde sig.

Ja, som jeg skrev i dagbogen, det var spændetrojen der gjorde ende på ham; i alt fald den indretning der var syet ind i den. Og det var en kvinde der gjorde det; den eneste kvinde han nogen sinde elskede.

Han var en løjlig snegl, var Joe Ferris. Der var ingen der kom til at kende ham rigtigt eller kom til at stå ham nær, ikke engang jeg, og jeg var en partner han stolede på. Det var vel sagtens polakken i ham. Ofte var han tungsindig og mistroisk. Han opbevarede sine penge i kontanter, gemt bort i bankboks under forskellige navne som ikke engang jeg kendte. Han tænkte kun på sit omdømme og myten om Den store Armando. Han sagde til mig: »Husk på hvad jeg siger: Den store Armando gør ingen fejl.«

Og dog var han aldeles ingen tåbe, og han kendte den risiko han løb. Engang sagde han: »Den første gang jeg bliver bange for alvor, holder jeg op, og ingen får et ord at høre om Den store Armando igen. Men indtil nu har jeg ikke set noget jeg ikke kan ordne.«

Men det var før vi mødte sherif Jules Massin i Ossowo County, den skrappeste del af Detroit omkring River Rouge, hvor vi lavede vandnummeret som forklame før Armando begyndte sit engagement i Mi-

chigan Palace Theater i Detroit. Sheriffen havde taget imod udfordringen til at snøre Armando ind i en spændetroje han ikke kunne slippe ud af.

Overfladisk set var det bare rutinearbejde. Der eksisterede ikke nogen spændetroje som Armando ikke kunne slippe ud af på under et minut. Men vi løb ingen risiko der, aldrig. Armando ville ikke garantere at han kunne gøre sig fri af nogen slags tvangsmidler hvis han ikke fik lejlighed til at inspicere dem først. Hængelåsen på postsækken skulle lukkes og åbnes i vores nærvær. Det gav mig lejlighed til at få taget det nødvendige kik på nøglen. Og pakkassen skulle udstilles i teatrets vestibule før hans optræden med den. Så var det vi lavede vores lille fidus med den. Vi troede vi havde sikret os på alle kanter. Det eneste vi ikke havde regnet med var at vi skulle komme ud for en mand med mord i hjertet.

Der var mange mennesker på sheriffens kontor den dag vi var derhenne for at se på sagerne og forberede vores nummer – betjente, opdagere, politireportere, journalister og fotografer. Sheriffs kone var der også. Hans kontor befandt sig i stueetagen i hans eget hus. I begyndelsen lagde jeg ikke mærke til hende. Hun havde et tørklæde bundet om hovedet på europæisk manér. Hendes kinder var blege og hun havde fremspringende øjne der virkede som om de ikke kunne vise noget udtryk.

Fortsættes næste side

Der var ikke så meget som et glimt af noget i dem da sheriffen fik øje på hende i forreste række af den flok der trængtes om hans skrivebord og snærrede: »Hvad fanden laver du her, Tina? Kan du ikke se jeg er optaget?«

Hun fandt sig uden videre i hans hårde ord; hver linje i hendes krop talte om hvor kuet og håbløs hun var; og dog gik hun ikke, og snart var der andet som lagde beslag på sheriffs opmærksomhed.

Den sherif var en ond mand. Lavsinet, ondskabsfuld og farlig. Han var ikke stridser for ingenting – han kunne lide det. Vi møder alle mulige slags mennesker i vores branche, lige fra ganske almindelige blære-røve der synes det er sjov hvis de kan lave grin med en artist, til betjente og fangevogtere der ikke bryder sig om at se os lave grin med dem. Men vi havde aldrig været ude for en mand der gik og legede med tanken om mord fordi det var ganske gratis. Armando underskrev altid en erklæring om at det var på eget ansvar.

Og så den sherif. Jeg vidste han var en stor morder – en morder inden for lovens rammer – fra det øjeblik vi kom ind på kontoret. Han var en meget høj mand, tykvoftet og snavet. Hans tøj var beskidt, hans ansigtshud grumset, hans negle og tænder sorte. Han havde dårlige ånde. Han gik med en alt for prangende revolver i uventet hylster ved bæltet. Man kunne se hvor han elskede den magt den gav ham.

Massin kastede en spændetroje på bordet og sagde med et hånligt grin: »Er der noget galt med den?«

Det var en almindelig spændetroje som politiet bruger til voldsomme fanger, med remme og spænder, den letteste type for Armando, for lærredet var ikke særlig tykt. Lige meget hvor stærk spændetampen var, kunne Armando altid udvide musklerne så meget at der blev tilstrækkelig slæk i den til at han kunne få armene op over hovedet. Så åbnede han lukketøjet gennem sejldugen. Jeg har jo fortalt at han havde de stærkeste fingre i verden. På det område var han næsten overnaturlig. Det var derfor han blev kaldt den store.

Jeg tog trøjen for at vise den til Armando. Men han så slet ikke på den. Der var sket noget meget mærkeligt. Han stod i stedet og stirrede på Tina Massin, og i hans ansigt var der et udtryk jeg aldrig nogen sinde havde set før.

Jeg måtte snappe efter vejret. Hendes hovedtørklæde var faldet tilbage om halsen og bort fra det lyse hår så man så ansigtets fulden, ovale form. Hun lignede den fangne, blege prinsesse i en bog med Grimms eventyr jeg havde, da jeg var dreng. Det indtryk hun gjorde på mig i det øjeblik, skal jeg aldrig glemme.

Har De nogen sinde oplevet at se et menneske for første gang og i samme øjeblik kende hele dets livshistorie næsten som om man har læst den i en bog? Hun var af udenlandsk afstamning, måske polak eller finne. Jeg gættede på at hun var kommet fra en eller anden institution, måske et børnehjem, og ind i sheriffs husholdning som tjenestepige. Hun var sikkert først blevet misbrugt, senere gift med ham.

Der er kvinder som bliver de mest håbløse, udmygde slaver af de mest modbydelige mænd. Sådan en kvinde var Tina Massin.

De stod der, helt opslugte af hinanden, disse to komplekse forskellige og ulige fremmede, artisten med det lange, sorte hår og de gennemboende øjne, og den blege pige med det tykke, silkebløde hår og øjne der for første gang kom til live og nu fyldtes med et bønligt udtryk af en slags. Når som helst ville det blive tydeligt for alle og enhver at de to mennesker havde fundet hinanden, havde forelsket sig uhjælpeligt i hinanden og forsøgt at komme hinanden nærmere.

Jeg fik opmærksomheden henvendt på noget andet ved at smide spændetrojen på bordet. »Den er god nok,« sagde jeg.

Sheriffen fnisede på sin utiltalende måde. »Det er den måde jeg binder den fast på,« sagde han. Det var jeg ikke bange for at overlade til Armando. Postmesteren kom frem med sin sæk. Jeg bojede mig over den for at undersøge hvor tykt stoffet var, for at se på lukketøjet og hængelåsen. Jeg havde mindst en halv snes nøgler som kunne åbne den. Armando skulle have to af dem skjult på kroppen, fastgjort med tynd stål-tråd. Så snart han var ude af spændetrojen – klart på tres sekunder – fik han nøglen frem og arbejdet den ud gennem sejldugen i sækken.

Det var meget godt. Ikke desto mindre fik jeg dem til at åbne og låse hængelåsen flere gange for at sikre mig der ikke var lavet fup med den ved hjælp af blyhagl eller sand. Tina Massin tabte sit lommestørklæde. Armando bukkede sig for at samle det op samtidig med hende. Deres fingre mødtes et sekund.

Jeg hørte hende hviske til ham: »For himlens skyld, gør det ikke.«

Tidspunktet var fastsat til klokken ti næste formiddag ved jernbanekajen, hvor der fandtes en stor, bevægelig kræn. Dokumentet der fritog sheriffen og hans

folk fra ansvar blev lagt frem, og fotografierne puffede til hinanden for at komme i stilling. Armando fik en pen stukket i hånden. Massins kone gjorde en lille bevægelse med hånden. Deres blikke mødtes endnu en gang. Hun fugtede de tørre læber, og rystede næsten umærkeligt på hovedet. Sheriffen så ikke hvad der foregik, men fnisede atter.

»Nå, han tør nok ikke,« sagde han og fortsatte, henvendt til alle i almindelighed: »Det er det jeg siger, alle de dage er fejle skiderikker.«

Joe Ferris svang dramatisk pennen i luften. »Armando er aldrig bange,« sagde han og satte sit navn under.

Tina Massins øjne slukkede. Alt liv forlod hende. Hun var uden håb, dybt fortvivlet, parat til underkastelse. Hun vendte sig om og forlod lokalet.

Jeg gik hen for at snakke med Harry Hopp, en af mine gamle venner fra pressen. Jeg sagde jo at vi aldrig overlod noget til tilfældet. Jeg kunne ikke lide noget som helst af denne historie.

»Nå,« sagde jeg, »hvad er så sandheden om jeres velduftende sherif i Ossowo County?«

»Hm,« sagde Hopp, »jeg kan ikke fortælle dig noget pænt om ham. Og når du nu spørger, så hader han alt hvad der har med tivoli og cirkuser og artister at gøre. De får ikke et ben til jorden her i distriktet. Ta' hellere og pas godt på den kal.«

»Ja,« sagde jeg, »det er det jeg gør. Men hvorfor?«

»Han fik sin sag for engang,« svarede han. »Der kom et cirkus igennem her for fem- seks år siden, og der var masser af bestikkelsespenge. De rystede op med ikke så lidt til sheriffen, men da han kom tilbage for at få mere, gav de ham en gang øretæver og smed ham ud. Det kan godt være at din gamle ven der var med det cirkus og så det. Massin er i hvert fald ude på at slagte alt hvad der har noget at gøre med scener og tribuner og sådan noget.«

Den aften sagde jeg til Armando: »Du, Joe, var du med det cirkus hvor denne her sherif fik en gang bank for du begyndte sammen med mig?«

Han spekulerede lidt og sagde så langsomt: »Nå, det er derfra jeg kender ham. Da han prøvede på at få flere penge ud af mig, stak jeg ham en på tuden, og det var det der satte det hele i gang.«

»Nå,« sagde jeg, »det lyder ikke godt. Han er ude efter dig. Lad os hellere aflyse. Vi kan lave det i Cleveland i næste uge.«

Han så på mig som om jeg var vanvittig og spurgte: »Har du det hele klar?«

Jeg gennemgik alt i tankerne. Der kunne ikke ske noget som jeg ikke havde forudset. »Ja,« sagde jeg.

»OK,« sagde han. »Vi kan ikke tillade os at trække os tilbage. Vi tager det med.«

Men jeg havde taget fejl. Der var noget jeg ikke havde tænkt på – noget så enkelt og elementært som midlet til at gøre det af med Armando, at det overhovedet ikke dæmrede for mig før det var for sent.

Dagen da forsøget skulle gøres var det fugtigkoldt vejr uden sol. Der flød isflager rundt i floden. Til trods for det råkold, blæsende vejr var der sort af mennesker på kajen og flere af de nærliggende moler. Vi havde fået en hel del presseomtale forud for begivenheden.

Nummeret var rent rutinemæssigt, og vi havde lavet det snese af gange tidligere. Fidusen var denne her – så snart de begyndte at slå søm i låget på kassen, var Armando begyndt at arbejde sig ud af spændetrojen og postsækken, mens jeg trak tiden ud, foreslog at de skulle slå endnu flere søm i eller stramme rebene lidt mere, indtil Armando signalerede at han var kommet fri for alt hvad der bandt ham dernede. Selve kassen var blevet udstyret med en usynlig skydelam af os om natten. Femten sekunder efter at kassen forsvandt under overfladen, var han ude af den.

Så enkelt var det, som alle udbyderillusioner, bortset fra at her var det Armando, der lavede nummeret og fik det til at tage sig så godt ud. Det hører med til kunsten ved sådan et nummer, at mens man tror at han der laver det virkelig er i fare, så er han lige så meget i sikkerhed som hjemme i sin seng. Det helt dødsfarlige, det ser man slet ikke. Såsom det med at holde sig under vandet, holde vejret i over to minutter i iskoldt vand, og så dukke op midt imellem de drivende isflager, eller faren for at blive ført bort med strømmen, ind under isen. Han havde ret til at kalde sig Den store Armando og at være stolt af sin berømmelse.

Da Armando og jeg kom derned, var der allerede samlet en hel masse reportere, deriblandt Harry Hopp og flere af dem fra damebladene, samt en horde af fotografer og folk fra nyhedsfilm-selskaberne. Kaptajn Harry Stevens fra flodpolitiet stod og gav besked til politibåden der skulle samle Armando op hvis og når han dukkede op. Han var ikke særlig begejstret for at skulle bruges som reklamedreng og hilste os temmelig gnavent.

»Nå ja,« sagde han, »tag og lad os komme i gang. Har I skrevet under på at det er på eget ansvar?«

Sherif Massin, der var iført en stor fåreskindspjækkert, sagde hurtigt: »Ok ja, jeg har papiret her.«

Armando tog sin store kappe af. Under den var han klædt i bukser og undertøje af let, varmt, uldent stof, samt gummisko. Sheriffen kom nærmere med et modbydeligt selvtillfreds grin i ansigtet. Tina Massin stod i første række. Hendes ansigt var strimet af tårer og fuldt af angst. Hendes blik hang ved spændetrojen.

Jeg opdagede noget ved den trøje som ikke havde været der dagen før. Jeg fik en trykkende fornemmelse i mavegruben. »Hov,« sagde jeg, »lad mig lige se den trøje. Der er lavet numre med den.«

»Nå,« sagde sheriffen, »forsøger De nu igen at knibe udenom?« Men så afleverede han den.

Jeg vendte vrangen ud på ærmerne, og det var dér der var noget som ikke havde været der dagen før. Inde i dem var der syet ti fingerstropper af flettet, kulørt strå fast i lærredsforet. De har set dem alle mulige steder, i butikker med spøg og skæmt eller i legetøjsforretningerne. Så snart de er kommet rundt om en finger, nytter det ikke noget hvor hårdt man trækker til, for de klemmer bare endnu strammere til. Det er også en metode man bruger i industrien til at løfte gods med, og der er ingen mulighed for at komme fri af det greb.

Hemmeligheden ved at komme løs fra den slags er at presse en anden vej end den hvor bindingen trykker. Så bliver den løsere, og man kan trække fingeren ud. Men når den er fastgjort inde i det lange, smalle ærme, er der ingen mulighed for at skubbe fremefter. Og når Den store Armando ikke kan komme til at bruge fingrene, er han så godt som død.

Jeg så Armando knibe øjnene sammen da han opdagede den dødelige fælde, og jeg så svedperlerne springe frem på hans overlæbe og under øjnene. Det var første gang jeg så Joe Ferris bange.

»Hvad i hede helvede er det?« sagde jeg. »De der tingster var der ikke i går da vi undersøgte den trøje.«

»Nå,« sagde Massin, »men de er der nu.«

Det så ud som om Tina Massin var lige ved at besvime. Jeg kunne se hende for mig, da hun sad oppe hele natten mens sheriffen stod vagt over hende og så hende sy de forfærdelige stropper i som kunne dræbe en mand gratis.

Kaptajn Stevens kom hen, tog spændetrojen og så på de uskyldigt udseende fingerstropper af flettet strå i røde, gule og blå farver.

»Hvad er meningen, sherif?« sagde han.

Massin skød brystet frem og brølede krigerisk op så pressefolkene kunne høre det: »Ham, denne her slime-dago, han siger han kan komme ud af hvad som helst, eller hvad? Jeg havde engang en fyr jeg skulle bringe på sindssygehospital. Han havde slået tre andre ihjel. Han slap ud af spændetrojen. Han havde hænder som en gorilla. Så lavede jeg det der. Han kom ikke ud mere. OK – lad så den dago der gør det på den måde eller holde sin kæft. De har set den slags stropper masser af gange i deres branche.«

Kaptajn Stevens så lidt tvivlrig ud, men jeg var klar over at han inderst inde var godt tilfreds med at denne artist, som havde givet dem så megen ekstra ulejlighed, nu skulle afsløres.

»Hm,« sagde han til os, »hvad siger I så, gutter? I behøver ikke fortsætte hvis I ikke har lyst, men tag nu en beslutning og lad os se at komme videre.«

Journalisten Harry Hopp trådte frem og sagde: »Lad ham ikke gøre det, Carl. Det er rent ud sagt mord, det der. Jeg skal sørge for, at det ikke bliver så slemt i avisen.«

Massin udstødte et langt, modbydeligt latterhyl. »Jeg tænkte nok den svinler ville stikke halen mellem benene.«

»Der er ikke tale om at stikke halen mellem benene!« råbte jeg. »I vores kontrakt står der klart og tydeligt ...«

»Ti stille, alle sammen!« Det var Armando. End ikke i dette kritiske øjeblik glemte han sin falske, mexicanske accent. »Stille, Carl!«

Men han så slet ikke på mig. Han så lige på Tina Massin, og hun på ham. Det var ikke til at tage fejl af. De var godt nok forelskede i hinanden. De havde fundet og mistet hinanden i samme stund. Nu sagde de farvel, for der var ikke noget håb for dem. Hun var gift med et udtryk der aldrig ville slippe hende. Og han stod midt i et uløseligt dilemma. For hvis han gik videre med sit nummer, var han en død mand. Og hvis han trak sig tilbage, kunne han lige så godt være en død mand, for han blev i alt fald aldrig mere Den store Armando.

»Det er i orden, sherif,« sagde han, »jeg er med.«

Sheriffen trådte et skridt frem og lo. »Nå, men så farvel, din dumme dago, du har selv været ude om det.« Og så gik det hurtigt da han kom i gang med sit gratis mord, han tvang hver enkelt af Armandos fingre dybt ned i de flettede fingerstropper; og så jog han et knæ ind i ryggen på Armando for at få strammet remmene lidt ekstra.

Og hele tiden stod Joe Ferris kun og stirrede ind i det hvide ansigt på den pige han var kommet til at elske på en så forunderlig måde, hun som var blevet tvunget til at optræde som hans bødde. Hendes øjne sank til bunds i hans. Hendes læber bevægede sig, men der kom ikke en lyd fra dem, og dog turde jeg sværge på at de sagde noget til hinanden for sidste gang.

Da postsækken blev løftet af fire mand og lagt op i pakkassen med Armando i den, og den elektriske kran kom svingende ind og lagde låget på, udstødte Tina Massin et lille skrig og sank sammen på kajen, bevidstløs.

Sheriffen lo. »Hvad fanden er der nu i vejen med hende?»

En af filmfotograferne råbte: »Hej, sherif! Pas lige på, hva'? De står lige i skudlinjen.« Jeg følte det selv som om jeg skulle skydes på stedet.

Jeg sprang op på kassen for at trække tiden ud så længe som muligt, endskønt jeg meget godt vidste han ikke havde en chance alligevel. Der kom ikke noget signal fra ham som ellers, sådan at jeg kunne vide han var kommet ud af spændetrøjen og bare ventede på at blive kastet i vandet med en finger på den tilriggede luge der kunne glide op og lade ham fri i samme øjeblik han sank under overfladen.

Så var han altså ikke kommet løs. Det lille stykke legetøj havde gjort det af med ham. Legenden om Den store Armando var allerede noget der hørte fortiden til. Men jeg var fast besluttet på at redde Joe Ferris.

Så råbte sheriffen: »Fir væk!« og der lød hurra- og fra mængden mens stålwiren rullede ud. Den tunge kasse med lodder i bunden gik i vandet med et højt plask og begyndte at synke mens vandet strømmede ind gennem alle sprækker.

Jeg var ved at blive dårlig da jeg så for mig hvordan Armando lå indsnøret i den spændetrøje som en mumie, med fingre der var hjælpeløse i den flettede fælde og iskoldt vand strømmende ind i kassen, hvor postsækken hurtigt fyldtes op og han snart gispede efter luft for sidste gang; og så den sidste, håbløse kamp hvor han sled i det ubønhørlige greb om fingrene og endelig måtte lade den sidste boble slippe ud af lungerne. Og derefter intet andet end stilhed. Luften brusede op mod det snavede, malende overfladevand mens kassen sank med sin byrde. Da mit stopur viste to minutter, og der ikke skimtedes nogen arm eller noget mørkhåret hoved i den grå flods vand, brølede jeg panikslagen: »Hiv op! Op med ham! Der er noget galt! Se nu at få ham op, hurtigt, mand!«

Der lød en hel del forvirret råben, og jeg så kaptajnen i flodpolitiet stå og skrike forgæves op mod manden i kranfører kabinen. Men man hørte ikke nogen lyd af kabler der skramlede hen over spillet. Der måtte være sket noget med kranen eller elektriciteten, for jeg så kranføreren sidde og hive i sine forskellige håndtag.

Jeg sprang ud over kajen og kom ned i vandet. Mænd og kvinder skreg i munden på hinanden. Jeg havde en sindssvag idé om at jeg kunne svømme ned, ned og arbejde lugen op så jeg kunne få ham ud med sækken og det hele, og op til overfladen. Jeg kæmpede med kablet og mine lunger, der var ved at bryde. Så kom politibåden til og fiskede mig op. Efter ti minutters forløb kom strømmen igen, og kassen blev hevet op. Men der var ingen verdens mulighed for at Den store Armando endnu var i live. Sheriffen havde vundet.

Der var nogle arbejdere som gik løs på kassen med koben og økser, og der var ambulancefolk og læger med hvide bukser under de mørke overfrakker som stod klar med hele deres udrustning. Med et brag gik hele den ene side af kassen løs og åbnede udsigten til den låsede postsæk.

Og jeg var den første der så at den ikke var fuld nok! Med et højt hyl rev jeg mig løs fra Harry Hopp, greb nøglen ud af hånden på postmesteren og åbnede hængelåsen.

Den var tom! Nej, ikke helt tom. Inde i sækken lå spændetrøjen pænt lagt sammen, med alle remmene snøret til som om de aldrig var blevet løst, og de frygtelige fingerstropper på plads hvor de skulle være. Men af Den store Armando var der ikke det mindste spor. Han havde fuldført sit største undvigelsesnummer!

Det blev også hans sidste, for ingen så ham siden. Politiet trak dræg og kroge over bunden og sendte dykkere ned i tre dage, men liget blev aldrig fundet. Han havde besejret de afskyelige fingerfælder, spændetrøjen, postsækken, pakkassen, og var kommet ud, og så havde han måske alligevel i sidste øjeblik været så udmattet af kampen at hans kræfter svigtede og han druknede og blev revet med af strømmen, ned ad floden eller ind under en mole.

Selv kom jeg på hospitalet med lungebetændelse. De sagde at i mine anfald af febervildelse sagde jeg at jeg ville slå sherif Massin ihjel fordi han havde myrdet min ven og kompagnon. Det viste sig at det ikke var

nødvendigt. Et halv år efter at Den store Armando var forsvundet, læste jeg i en avis at Jules Massin var blevet dræbt af en pistolkugle i en bar hvis vært han havde forsøgt at presse penge af. Derefter hørte jeg ikke et ord om hvad der blev af hans kone, Tina Massin.

Et par måneder efter at jeg kom ud fra hospitalet, sendte kaptajn Stevens fra flodpolitiet mig spændetrøjen med sheriffs dødbringende fælde og det hele, vel sagtens som en souvenir. Jeg kunne ikke holde ud at se på den, og jeg lagde den bort sammen med mine dagbogsoplysninger over hvordan det hele gik til, ned på bunden af den store gamle kuffert. Så vendte jeg tilbage til låsesmederiet.

Alt det skete for tredive år siden. Nu står jeg med den spændetrøje i min hånd igen. Og for to dage siden så jeg Joe Ferris, Den store Armando! Og sammen med ham var Tina Massin! Jeg tør sværge på det! Jeg kan ikke have taget fejl, selv om hans hår var hvidt og hans ansigt forandret. Hun så nærmest ud som før, bortset fra, at hun var glad. Det skete idet jeg kom ud fra en biograf i Athens, Georgia.

»Joel!« råbte jeg. »Joe Ferris! Og Tina Massin!«

De afviste mig. De standsede meget høfligt, men med tomme, udtryksløse ansigter.

Manden sagde: »De tager vist fejl af os og nogen andre. Mit navn er Vernon Howard, og det her er min kone. Jeg handler med korn og foderstoffer. Alle her i Athens kender mig. Og hvis De så ville undskylde min kone og mig . . .«

Vernon Howards korn- og foderstofforretning lå på hjørnet af boulevarden og Pecan Street. Da jeg gik rundt og forespurgt hvor længe han havde været der, fik jeg altid det samme svar: »Ok, lige så længe jeg kan huske tilbage.« Men når det kom til stykket, lod det ikke til at der var nogen af dem der kunne huske længere tilbage end i tredive år.

Da jeg vendte tilbage til New York, gravede jeg sherif Massins gamle spændetrøje frem. Jeg havde ikke rørt den siden den dag jeg troede den havde dræbt Den store Armando. Farven på fingerfælderne af farvet strå var løbet ud, men ellers syntes jeg alt var som på den skæbnsvangre dag. Jeg undersøgte stropperne. Så tog jeg et forstørrelsesglas. Jeg prøvede dem ved at stikke mine egne fingre i dem og trække til. De gled ud uden videre. Og så kendte jeg endelig hemmeligheden om hvordan Den store Armando var undvejet fra den ondsksfulde og hævnerrige sherif Massins fælde, der ikke var til at undvige fra. Fingerstropperne var nok så nydeligt blevet forsynet med en lille fidus af hans kone. Hvert enkelt strå var klippet igennem på en sådan måde at man ikke kunne se det ved en overfladisk undersøgelse, men i hvert enkelt tilfælde sådan at fletningerne ikke kunne trække sig sammen fordi de ikke mere arbejdede hver sin vej.

Jeg husker det blik de vekslede, de penge han havde gemt væk i bankboksene, og hans bemærkning: »Hvis jeg nogen sinde bliver bange for alvor, så holder jeg op og ingen skal nogen sinde mere høre noget om Den store Armando.« Og hvor let kunne han ikke være svømmet i land under dække af al den ophidselse, og være stukket af og vendt tilbage da han hørte at sherif Massin var død.

Ja, vi havde forudset alt, undtagen én ting. Og i den sidste ende viste det sig altså at Joe Ferris, Den store Armando, havde mod til at sætte alt ind på kærligheden – kærligheden forklædt som en lille artistfidus.

UHELD FOR MICK JAGGER

Rolling Stones' sanger Mick Jagger havde et uheld forleden. Med sin veninde Chrissie Shrimpton ved sin side kom han kørende gennem Londons morgenstille gader, da hans nye Aston Martin blev påkørt af en anden bilist. Denne forsvandt, før Mick Jagger fik taget hans nummer. På billedet til højre ses den ødelagte vogn, mens Jagger fortæller en tilkaldt patruljebetjent om uheldet. I vognen anes Chrissie Shrimpton.

KRONPRINSEN ER VILD MED BIL-RACE

Sveriges kronprins, Carl Gustav (det er snart længe siden han blev kaldt »Lillprinsen«), er lige så populær i Sverige som vores tronfølger er det her.

Indtil nu har Carl-Gustav dog holdt sig fra romantikken. Han er mere interesseret i racerløb. For tiden af tjener kronprinsen sin værnepligt ved Den kongelige svenske Marine. Under sin orlov forleden aflagde han besøg på racerbanen Skarpnäck ved

Stockholm. Billedet viser kronprinsen (tv.) i samtale med en af Sveriges førende racerkørere »Picko« Troberg.

PROBY TILBAGE

Nu vender P. J. Proby tilbage til England fra sit eksil i USA. Endnu mere langhåret, end da han rejste. Med sig har han sin nye, amerikanske manager Bob Marcucci. Marcucci er manden bag stjerner som Fabian og Frankie Avalon.

HASEBART KØBER IND

I overmorgen, 8. oktober, genåbnes Arena House på Åboulevarden i København under ny direktion. Restauratør Bent Hasebart har føjet Arena House til sin i forvejen anseelige samling af indbringende foretagender.

Arena er slet ikke til at kende igen. I stueetagen har Bent Hasebart indrettet spillehal med både bowling og spilleautomater. På førstesalen har man ladet bygge fem rundebarer.

Gæsterne underholdes af vekslende orkestre. Der lægges ud med Scarlets og Dandy Swingers. For betjeningen af gæsterne står 12 lårkorte servitricer i netstrømper. For at få gæsterne på dansegulvet har Bent Hasebart engageret to søde fordansere. Dem fandt han for nylig under en ferie i Torremolinos i Spanien. I den gamle Junglebar på anden sal er indrettet diskotek. Fire negertjenerer serverer.

POPPENS TOP SAMLET

Det engelske musikblad Melody Maker uddelte forleden priser til de populæreste popkunstnere. Beatles modtog prisen som den populæreste gruppe. — Tom Jones som populæreste engelske sanger. Her indtog han Cliff Richard's gamle plads. Og

endelig vandt Dusty Springfield titlen som Englands populæreste kvindelige sanger.

Billedet herunder er taget ved overrækkelsen. Fra venstre: Paul McCartney, Dusty Springfield, Tom Jones og Ringo Starr.

RELLEBORGERNE

JEG SKAL BRUGE EN RUNESTEN MED INSKRIPTION TIL KONGSGÅRDEN

DET BLIVER MIT LIVS OPGAVE. HVAD SKAL DER STÅ PÅ DEN ?

HUNDEN BIDER !

AF PEDER BUNDGAARD OG ERIK HAAEST

netterstrøm

MODESTEDET FOR POPMÆND

VESTERBROGADE 17 - TELF. CENTRAL 69 31 - 10.631

Det kendte konfektionsfirma S. SEIDELIN har for NETTERSTRØM på Vesterbrogade designet en meget smart habit. Materialet er kombinationen uld-trevira – som holder permanente pressefolder – farven er mellemgrå med sorte striber.

Som Carneby Street dikterer i år er der 2×3 knapper – skulderstropper (som *kan* pilles af) – og opslag på benklæderne. En smart habit til kr. 398,-

netterstrøm

MODESTEDET FOR POPMÆND

FICK'S KOMMENTAR: Disse måneder er præget af masse-invasion af poppens topnavne

SKRIV TIL

Anne Mari

En stor del af de breve, som hver dag kommer til BØRGE, har meget personlig karakter. Det er breve fra unge, som søger råd og vejledning i private spørgsmål. Vi har med vor hidtidige brevkasse, ikke haft mulighed for at besvare sådanne breve.

Da de personligt prægede breve efterhånden er kommet i flertal mener vi det rigtigst samtidig med udvidelsen af bladet også at indføre en brevkasse for læsere med sådanne problemer.

Nu er indførelsen af en sådan brevkasse jo ikke gjort med at sige: Sådán én må vi have! Vigtigst er det at finde den rigtige pige – det føles naturligt at vælge en pige og ikke en mand til at besvare spørgsmålene.

Vi har valgt ANNE MARI LIE til at være redaktør af denne nye brevkasse.

Anne Marie Lie er 20 år, tidligere fotomodel og Lommerpige, nu skuespillerinde ved ABC Teatret i København. Hun er på en gang en sjov pige og en vældig fornuftig pige. Hun har selv sparet sammen til et hus med have i Rødovre samt en splinterny Morris Marina. Hun spiller guitar, interesserer sig i det hele taget for musik, og hendes seneste ide er en børnebog i irritation over mangelen på gode bøger for de små.

Hun er alt i alt en sød og fornuftig pige, hvis følsomme sind og interesse for andre mennesker skulle være den bedste baggrund for at hjælpe andre unge med deres private problemer.

Er der private problemer, så skriv til

Anne Mari Lie,
c/o BØRGE,
Absalonsgade 5,
København V.

I næste BØRGE aflægger vi privatbesøg hos Anne Mari Lie for at give læserne et bedre kendskab til den, de for fremtiden kan betroe sig til.

NYT MEDLEM I

LOLLIPOPS

Efter seks år uden ændringer i besætningen har The Lollipopps nu måttet konstatere, at alderen gør sit første indhug: Trommeslageren gennem alle årene Poul Petersen har lagt stikkerne fra sig til fordel for sin uddannelse. Hans to fætre Jørgen og Torben Lundgren har måttet bide i det sure æble og søge at finde en afløser. Han er nu fundet: Henrik Lund, tidligere Stoke Sect, er allerede indtrådt som »ny Lollipop«.

Poul Petersens afgang skete samtidig med, at deres svenske grammofonselskab meddelte, at The Lollipopps nu har præsteret kunststykket at sælge en halv million plader i Skandinavien. Det er

ikke nybegyndere, Henrik Lund nu har slået sig sammen med. Trods deres unge alder, Torben Lundgren er 16 år, hans bror Jørgen er 15, er de faktisk veteraner i popbranchen.

Deres debut fandt sted for seks år siden ved en fødselsdagsfest hos tante Karen i Ping-Klubben. Professionelle har de dog kun været i tre år.

De skriver selv næsten alle deres melodier.

De begyndte med at komponere, da de for knap tre år siden kom hjem fra deres første udenlands-turne. Den gik til en del amerikanske baser i Tyskland, og det var amerikanerne, som gav stødet til drengenes berømmelse.

Til venstre øver Torben i villaens musikværelse. Øverst til højre det stolte øjeblik, da drengene overrakte Mama Lundgreen en stopfyldt chokoladeforretning. Nederst til højre krukkes der foran spejlet og herunder har de to »gamle« samt den nye Lollipop, Henrik Lund, taget opstilling til ære for fotografen.

HENRIK LUND
FRA
STOKE SEKT
AFLØSER
POUL PETERSEN
VED
LOLLIPOPS'
TROMMESÆT

For kort tid siden skrev Gunnar Lundgreen, drengenes manager og far til Torben og Jørgen, kontrakt med det amerikanske General Artists Corporation. Kontrakten gælder foreløbig kun drengenes plader.

Nu har deres svenske grammo-fondirektør Simon Brehm taget sagen i sine egne hænder.

For nogle dage siden rejste han til New York for der at føre for-handlinger med lederen af General Artists Corporation, englænderen Tery Deene. Om alt går vel vil man ikke blot udsende samtlige Lollipops-plader i USA. Simon Brehm vil tillige søge at arrangere en turne over hele USA først i 1967.

Mens de venter, hygger Lollipops sig i den luksusvilla de fornyligt købte til deres forældre. For at moderen ikke skulle gå og kede sig derhjemme, købte de hende tilmed en chokoladeforretning, hvor hun kan få tiden til at gå på indbringende vis.

For Torben's og Jørgen's mor kan det nu også være en hvile at være i forretningen. Der er musik i hjemmet døgnet rundt. Både Torben og Jørgens værelser er udstyret med stereoplade-spillere — og ditto båndoptagere. Kører de ikke, spiller drengene selv.

Endnu er musikken deres hobby. Det har været dem en så indbringende hobby, at de i dag er millionærer. Tilsammen i hvert fald.

Efterhånden er pigerne også kommet ind i billedet. Ikke blot de helt små piger. Nu er det mere voksne piger, som Torben og Jørgen interesserer sig for.

Men ikke noget med forlovelse eller anden fast forbindelse foreløbig. Det har deres far forbudt dem. Han mener det vil skade drengenes karriere. De mange fans skal have troen på, at de hver for sig har i hvert fald en minimal chance for en dag at blive fru Lundgreen. De vil i så fald blive gift med to store grundejere. Både Torben og Jørgen vil investere i grunde og ejendomme. Fast ejendom taber ikke pludselig sin værdi.

Den sikkerhed har man ikke i poppen.

UNITED ARTISTS
PRÆSENTERER

THE WAY WEST

Ny stor westernfilm i farver med mange gode navne på rollelisten

1 Ustandselig sker der uheld. Senator Johnsson (Kirk Douglas) har mistanke om, at farmerne selv saboterer rejsen for at vende om. En går over gevind, da Johnsson nægter at give op.

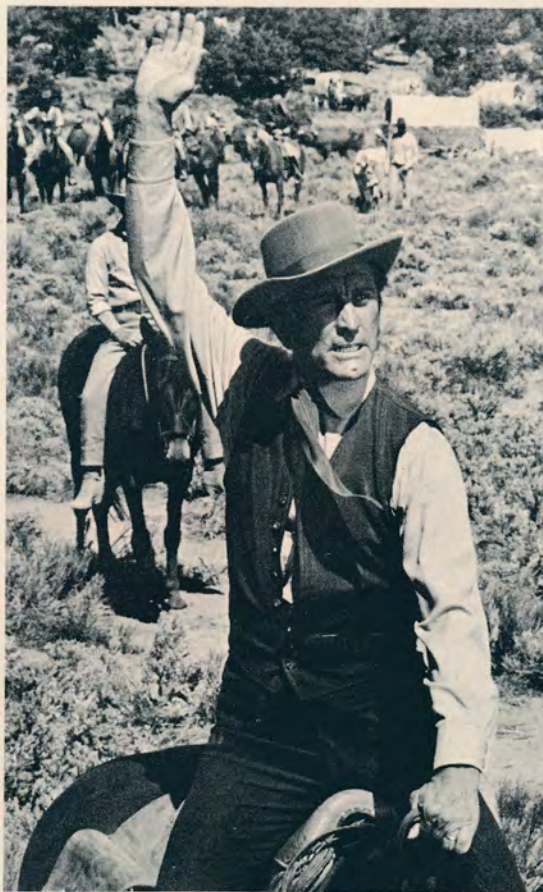
2 På et vist tidspunkt må Johnsson med revolver true farmernes leder (Richard Widmark) på livet for at kunne fortsætte rejsen. Indianervejviseren (Robert Mitchum) ser til.

3 Der opstår flere sjove situationer undervejs, som f. eks. da den ældre farmer (Stubby Kaye) foreslår den unge nygifte farmerkone (Katherine Justice) at bortføre hende i al hemmelighed.

4 Senator Johnsson spekulerer. Han føler, at der gærer en stigende utilfredshed blandt farmerne. Hans søn (Stefan Arngren) fortæller ham, hvad der siges bag hans ryg.

5 Pludselig en dag standser senator Johnsson karavanen. Foran sig ser han en frugtbar dal. Den, han hele tiden har lokket farmerne med. Rejsen – og de håbløse strabadser – er til ende.

The Way West

Instruktor

Andrew V. McLaclen.

Hovedrollerne

Kirk Douglas
Senator Johnsson

Richard Widmark
Farmer Jackie

Robert Mitchum
Indiansk vejviser

Stubby Kaye
Ældre farmer

Lola Albright
Farmer Jackie's kone

Katherine Justice og
Michael Witney
nygift par

Endvidere medvirker Stefan Arngren, Sally Field, Elisabeth Fraser, William Lundigan m. fl.

Robert Mitchum har en prægtig rolle som den indianske vejviser for farmerne karavane.

Historien

The Way West er baseret på A. B. Guthrie's prisbelønnede roman af samme navn. Den fortæller om virkelige begivenheder i forbindelse med kolonisationen af »Det vilde Vesten« omkring 1850.

Handlingen begynder i Missouri, hvor en fremskridtsvenlig amerikansk senator udruster en farmer-ekspedition, som drager ud og for at vinde nyt land.

Der opstår uro i ekspeditionen, da de områder, man kommer til, viser sig at være ufrugtbare. Farmerne beskylder senator Johnsson for at have lokket dem af sted under falske forudsætninger. Mens karavanen langsomt kører mod vest... (fortsæt i billedteksterne).

Ny stjerne

Producenten Harold Hecht er berømt for at »opdage« nye navne. Her Katherine Justice.

DET 4. PAR

I DANSK KOMIK

For fjerde gang er miraklet lykkedes: Et nyt dansk komikerpar er skabt. Af disse fire gange tegner ABC-Teatret i København sig for de tre – et bemærkelsesværdigt resultat af det lille revyhus på Frederiksberg Runddel. FY og BI var de første, skabt af stumfilmens gags med mimikken som virkemiddel. »Kellerdirch Bros«, alias Kjeld Petersen og Dirch Passer var par nr. 2. De indvarslede crazy-tiden i dansk komik. Preben Kaas og Jørgen Ryg skabte deres replik-komik.

Bruddet mellem Ryg og Kaas fornylig gav parret Ulf Pilgaard –Birger Jensen den store chance på ABC Teatret.

I den nyeste ABC-revy har de to begavede fyre skabt »Det 4. par«. Deres stil er helt personlig. De har lært af de tre forgænger-par, men ikke kopieret. Endnu må publikum slå op i programmet, for at se, hvad de to herrer hedder.

Om kort tid er det unødvendigt. Så er de bare ULF og BIRGER.

Erik Haaest.

(Foto: Kurt Kjærsgaard).

FÅ BØRGE MED POSTEN

Som BØRGE-abonnent får man bladet lige ind ad døren med posten. Et abonnement på BØRGE koster:

* Halvt år fra 15. okt. kr. 30,00.

* Rest okt. kvartal kr. 15,00.

Et BØRGE-abonnement er gave-ideen mellem unge.

Et BØRGE-abonnement gør det nemt og behageligt at være pop-fan.

Et BØRGE-abonnement er sagen.

3 ekstra fordele

* Abonnenter kan for halv pris købe BØRGE's årgangs-samlemappe.

* Abonnenter får gratis tilsendt et BØRGE-emblem.

* Abonnenter modtager en fiks lille julegave-BØRGE.

BLIV BØRGE-ABONNENT – DET BETALER SIG!

Bestil BØRGE hos postvæsenet eller send kuponen på denne side og indbetal beløbet til

BØRGE's abonnementsafdeling
Absalonsgade 5
København V.

Pengene sendes pr. check eller giro (gironr. 13 25 13).

ABONNEMENTSKUPON (8/66)

Undertegnede tegner hermed abonnement på BØRGE (sæt kryds)

☐ Rest okt. kvartal kr. 15,00.

☐ Rest halvt år (okt. & jan. kvartaler) kr. 30,00.

Navn:

Adresse:

Beløbet er sendt pr. check/giro.

BYEN 3214
BYEN 35.587

NYHAVN (13) & (17)

Ungdommens mødesteder

Det er klart

... at »tretten« og »sytten« har stor søgning af ungdom og førende danske og udenlandske popgrupper. Her findes Danmarks største udvalg i smart og særpræget tøj, som ikke fås andre steder, til de helt rigtige priser – naturligvis også de sidste moder fra Paris og London!

Kig ned eller skriv efter vort katalog.

Postordrer ekspederes

ORKESTRE

PIGEORKESTRET The Butterflies

Scandinavian Booking Production
Telefon (01) 35 21 48

SUGAR SHACK med INIA

Scandinavian Booking Production
Telefon (01) 35 21 48

AGENCY ARTIST MANAGER

This group is made for dancin'

STONEAGERS

exclusive management

FLEMMING JENSEN MANagements
Finsensvej 143 - København F
Telefon (01) 71 56 68

NYT - NYT - NYT

Toporkestret LES RENARD's fra Sønderjylland tilbyder musik for foreninger. Kommer overalt i Jylland og på Fyn. Varierende musik. Rimelig pris. Oplysninger om priser m.m.

Skrive til
Manager Flemming Kristensen,
Vestergade 52,
Vojens

SØGES-SÆLGES

1 stk. Gibson
1 stk. Forstærker MAX
2 stk. Lydsøjler
1 stk. Mikrofon stativ
Sælges
Henvendelse
J. ADSBØL
Aksel Sørensenvej 14
Horsens. Telefon (066) 23286

STOMPS

Scandinavian Booking Production
Telefon (01) 35 21 48

JACK and THE RIPPERS

Tro ikke fidusbooking,
vi går aldrig i opløsning.
HORSENS (066) 2 73 38

HARMONIKAER Knap og Piano fra kr. 350,-

Hagstrøm har det helt store udvalg i harmonikaer i alle prislag. Hagstrøm verdensberømt vellyd.

Hagstrøm
MUSIK

Københ.: Åboulevard 38, N (01) 396636
Århus: Vestergade 4, Tlf. 2 54 12
Ålborg: Prinsensgade 38, Tlf. 13 29 01.
Frederiksh.: Søndergade 13A, Tlf. 21 889
Fyn: Dalumvej 82, Fruens Bøge, 117977

Send annoncen - i kuvert med afsender og De får gratis brochure tilsendt

Rubrikannoncer kr. 1,50 pr. mm

LOVIN' SPOONFUL

FÅR SKANDINAVISK SAGSANLÆG

Den amerikanske folk-rock gruppe The Lovin' Spoonful skulle have givet en koncert i Kungliga Tennis Hallen i Stockholm. De kom bare ikke. Nu overvejer deres skandinaviske arrangører et sagsanlæg mod gruppen. Som grund til aflysningen angav Lovin' Spoonful dels besvær med deres manager, dels at de var nødt til at påbegynde indspilningen af gruppens tredje LP, en tilsyneladende noget tyndbenet forklaring.

Deres første hit i USA var melodien »Do You Believe In Magic?«. Den kom frem i USA for halvandet år siden. Dengang var der nok mange der troede på magi, men få på Lovin' Spoonful. I dag er de USA's nr. 2 i popularitet efter Beach Boys.

På billedet ses fra venstre: Steeve Boone, Zal Yanowski, John Sebastian og Joe Butler.

Ægte fotos af idolerne

Idoler er vort speciale. Vi leverer store, flotte 18x24 cm fotos i sort/hvid af alle navne indenfor poppen.

SÆRTILBUD

kun 3 kr. pr. foto for disse fem grupper (kr. 12 for alle fem):

- ☐ DEFENDERS
- ☐ SIR HENRY
- ☐ RED SQUARES
- ☐ BRIAN POOLE and THE TREMELOES
- ☐ BEATLES

Billederne leveres 8 dage efter ordrens modtagelse. Levering kun mod forudbetaling. Afgiv din bestilling på listen og indsend ordren i brev. — Beløbet må sendes samtidig pr. check, på postanvisning eller postgiro. (Giro nr. 13 25 13). **Ikke frimærker**

PUBLIC PHOTO

Absalonsgade 5
København V.

Foruden de på listen anførte idoler ønsker jeg fotos à 4 kr. af:

.....
.....
.....

Forstk. fotos sender jeg hermed pr. check/postanvisning/giro (det ikke benyttede bedes overstreges) kr.
Indsendt af:

Navn

Adresse

.....

Indsendes til:

PUBLIC PHOTO

Absalonsgade 5
København V.

RESTAURANTER

Esbjerg popcenter
AFRICANO
Telefon (051) 21755

Moulin Rouge
KL. 20-5
FRI ENTRE
undt. fredag/lørdag
Hjørnet af Alekistevej og Jyllingevej

POPFANS!

På Bornholm mødes man på

HOTEL BORNHOLM
RØNNE
ALTID TOPORKESTRE!!

TYROLER LANDSBYEN
— de unges restaurant
★ SKYTTEHUSGADE
VEJLE
★
Åben hver dag kl. 20.30 - 01.30 (undt. mandag)
Hver søndag matiné kl. 15-18
★
KUN TOPGRUPPER

KEE DANCING
Vestergade 89 *
Adgang for alle
Ingen spiritus

— stedet for ungdommen lavet af ungdommen...
★

Åben fredag, lørdag og søndag aften (matiné hver søndag eftermiddag)
★

KUN FAVORIT-GRUPPER

ORKESTRE

BEETHOVENS

v/ JOHN GERWIN
TELEFON 87 20 41

HITMAKERS - NALLE
BOOT JACKS
CARAVANS
STOKE SECT
YES INDEED
engageres kun hos

BENDIX MUSIC

International underholdning
Brunevang 16, København, Brønshøj
Telefon (01) 9146 11

The Cadillac's

det eftertragtede poporkester
henv.: Bella 5000 eller 5600

SØGES-SÆLGES

TAJMER'S MUSIKSKOLE

Al slags guitar, orgel, klaver, tromme

TAJMER'S MUSIKSKOLE

Forlang brochure

***96 48 66**

10 steder i København

Rubrikannoncer
KR. 1,50 PR. SPALTE MM

HVER MÅNED
6 TOP HITS

KR. 7.55

BLIV MEDLEM

I BEAT RECORD CLUB

NU!

★ Bliv medlem i »Beat Record Club« — Popplader af topkvalitet til landets billigste pladepriser.

★ Der sker noget i »Beat Record Club«.

Som medlem af B. R. C. modtager du hver måned en EP-plade med seks af tidens tophits lige ind ad døren. Prisen er KUN kr. 7,55 + porto, mindre end halvdelen af normalprisen.

★ Beat Record Club's medlemmer deltager i lodtrækninger om gratis koncertbilletter, plader, gaveuddelinger o. m. a.

★ Der er masser af fordelagtige specialtilbud til BRC's medlemmer.

★ Bliv medlem nu. Intet kontingent, kun indmeldelsesgebyr.

Undertegnede indmelder sig hermed i Beat Record Club.

Jeg sender samtidig indmeldelsesgebyr kr. 5,- pr. Check/på giro 11 68 06 (Det ikke ønskede overstreges) Til Beat Record Club, Sdr. Strandvej 20, Solrød Strand.

Navn:

.....

Adresse:

.....

DAIMI

Daimi er blevet husejer i Hundige. Huset har hun selv leveret udkast til. For få dage siden blev hun færdig med indflytningen. Der er ikke meget indbo endnu, men hun og hendes engelske ven, musikeren Cliff Centle, har tålmodighed. Nu har de i hvert fald fået telefon – en uundværlig ting for den travle Daimi, som ind imellem forestillingerne på ABC Teatret, TV- og radio-opgaver, pladeindspilninger og filmarbejder ikke har megen tid til overs til privatliv. Om få dage går hun i gang med at indspille de første scener til Klaus Rifbjergs film-musical »Jeg er sgu' min egen«.

MARIANNE FAITHFULL

Vi fik et dejligt gensyn med hende, da hun sang »Yesterday« i TV-showet. »Musikken er af Lennon og McCartney.«

DONOVAN

Vi kan vente ham på hitlisten med »Sunshine Superman«, hvor han i Dylan-stil laden sig backe af en pigtrådsgruppe.

ORKESTRE

Impresariofirmaet

Bjørns Booking Agency

præsenterer følgende top grupper

„Master Paul and his
Chamberlains“

og „The Gang“

ENGAGERES HOS

Bjørns Booking Agency

v. OLE BJØRN STIGÅRD

Teglovsvej 31 . Ringsted

Telefon (03) 615 - 521 eller Telefon (03) 524747

SIR HENRY AND HIS BUTLERS

v/ Niels Hastrup

Nylandsvej 31 . København F . Tlf. FA 1552 mellem 18 og 20

OLE NEUMANN AND HIS NEWMEN

kan engageres på telf. 98 66 18 . 39 52 58 . 31 99 69

GARANTERET NARKOTIKAFRI!!!

**Danmarks absolut
bedste pigegruppe**

girls group

Scandinavian Booking Production

Prinsesse Charlottes Gade 1
København N, tlf. (01) 35 21 48
(Døgnsvare)

DANMARK's
Spotnicks

The SPOTLIGHTS The BLUEBEATS

Sjællands populæreste
Gruppe

POP AGENCY
OF DENMARK

v/ Anders Jensen

Telf.: (03) (615) 207

DANISH POP PRODUCTION

Provinsens populæreste orkestre
BLUE BEATS

sensationsgruppen
MERSEY BECH

amager's Rolling Stones
CONS

succesorkesteret
THE ZOOMS'

Per Johnsen

Engvej 105, Sundby
telf. (01) 55 04 94

**MATADORERNE
THE IMMIGRANTS
THE DONKEYS
LOS FLAMINGOS
THE BLACK BEATS**

BIRGER GYLLING
Gasværksvej 10 A
København V
Telefon: Vester *7766

The Beatenders

v/ Per Gregor
tlf. (01) 91 56 53

Fl. rubrikannoncer på s. 40 og 42

POP i TOP

**Melvis
Defenders
Peter Belli
Scarlets
Beethovens
Beefeaters
Joe E. Carter's Group
Teenmakers
Weedons - Lions**

og andre topnavne
engageres kun hos

sba

Vesterbrogade 31 - Kbhvn V.
Telf.: HI 32 87

Søger De poporkester
Franz Joseph's

Præsenteres af

CENTER BOOKING

v. Ole Grenaae (01) 96 47 27

**DANNY
and
the
ROYAL
STRINGS**

Personel manager: C.P.J. Christensen
Hammerichsvej 14, Vordingborg
Telefon Vordingborg (03-775) 2263

**THE SEXTONS
THE EUCLED PLOMM CHORALES**

Dean Lyons Booking

Daglig 18-19 . (01) 97 00 25

VALHALLA

har præsenteret i
BAKKESÆSONEN 1966

The SEVENS (Schweiz), EPICS (England), CLIDOWS, BOOT-JACKS (Sverige), TONY and the DIAMONDS, TEENMAKERS, JOE E. CARTERS GROUP, STOKE SECT, BEEFEATERS, BEETHOVENS, SHOUTS, RED RIVER BOYS, METEORS, STRANGERS, SOMEONES, LENNONS, SLEEPWALKERS, INSECT, NOBLEMEN, THOSE, BUCCANEERS, MADCAPS, DIRCH JOCHUMS GROUP, JAGGERS.

BOOKING

Holger Hagelberg

Blidahpark 35 Hellerup
Telefon (0143) HE 4786

8 TOP-Grupper

Se på prisen!
3-500 kr. + transport

Tlf. Freerslev (03 - 276) 8

**The
HEARTBEATS
CML
BOOKING**

Østergade 17

St. Heddinge

Telf.: 259

ml. kl. 18,00-19,00.

inter show

præsenterer

Sensationen

JORMAS

det finske top-orkester
skandinaviens bedste

THE PARTIZANS

engelsk top

med neger-sanger

THE GAS COMPANI

et førende London orkester

THE INSECTS

kendt fra Bakken

spiller R & B i topklassen

THE FARMER BOYS

fantastisk sang

Vi har masser af orke-
stre, men kun kvalitet.

inter show

AFD. JYLLAND:
Postbox 232, Esbjerg,
tlf. (053) 81388 og
(051) 29111

AFD. KBHVN:
Svend Gangesvej 31A,
Brønshøj, tlf. BE 5403

30

Den danske gruppe lægger ud på alle tiders Europa-turné, som bliver deres chance for international placering

HITMAKERS gør nu et interessant forsøg: De vil bevise, at et dansk toporkester kan nå til en europæisk topplads ved at nægte længere optræden end 30 minutter. Hitmakers bliver således første danske pop-gruppe, som gennemfører det, der har været almindelig praksis for udenlandske orkestre.

De tror sammen med deres nye manager, impressario Arne Worsøe, Bendix Music, at dette vil bibringe dansk pop den fornyelse, som alt for længe har været savnet.

— At stå fem-seks timer på scenen hver aften udtømmer i den grad én for idéer, at man selv bliver led og ked af at spille, siger de. Og hvad værre er: Publikum bliver det også. Det er meget mere spændende at se os komme med en godt og gennemarbejdet show, der kun varer en halv time.

Så har vi en chance for at folk vil se og høre os igen og igen. Og det giver os samtidig meget mere tid til træning, pladeindspilninger, TV og lignende.

Ikke alene de danske fans får glæde af det »nye« Hitmakers. I midten af oktober rejser gruppen til Finland, hvor den skal give to koncerter samt optræde i TV. Fra Finland går turen til Sverige, hvor Hitmakers skal optræde i TV-programmet »Drop Inn«, og give koncert bl. a. på Stockholms kendte pigtrådstempel »Nalen«.

Til november tager gruppen på en promotion-turné til Tyskland, Holland og Belgien. Også fra Frankrig har der været forespørgelser på gruppen, efter at deres seneste hit »Little By Little« toppede de brasilianske hitlister. Det var første gang overhovedet, at en dansk plade kom på hitlisterne i Sydamerika.

Snart kommer der en ny single frem med gruppen herhjemme. Der er fem titler at vælge imellem, men Hitmakers har endnu ikke bestemt sig for de to numre til singlen.

I disse dage er Hitmakers i gramfonstudiet for at indspille deres anden LP-plade. Den udsendes omkring 1. december, klar til de mange Hitmakers-fans, som nok ved, hvad der skal stå øverst på jule-ønskesedlen.

Tekst: Frantz Secher

Foto: Lisbeth Hedeland

MINUTTER MED

HITMAKERS

BØRGE

NR. 8 • TORSDAG D. 6. OKTOBER 1966 • 2,50 KR. (INCL. OMS)

**WHO?
WHO!**

